Registered No. M. 120.

ओं.

JNĀNA BODHINI

A TAMIL MAGAZINE AND REVIEW

DEVOTED MAINLY TO

LITERATURE, SCIENCE, PHILOSOPHY & RELIGION

EDITORS:
M. S. PURNALINGAM PILLAI, B.A.
V. G. SURYANARAYANA SASTRI, B.A.

Vol. V. No. 5.—December 1901.

CONTENTS.

PAGE.
The Laws of Journalism .... Editors 161
Tiruvalluvar .... T. Chelvakesavaroya Mudaliar, M.A. ... 164
Vikramorvasiyam .... P. M. Srinivasa Chariar. 169
Debt .... C. Muttaiya Mudaliar .. 173
The Greatness of Satakopa .... S. R. Ramaswami Pillai, B.A. .. 178
Peace of Mind .... V. G. Suryanarayana Sastriar, B.A. 181
Radarani : A Novel .... T. A. Swaminatha Aiyar. 183
Silappadikaram : A Study .... P. A. Pranatartihara Siva, B.A. 187
Brilliants on Tinsil! .... P. Achalambikai Amma. 191
CORRESPONDENCE 195
EDITORIAL NOTES 197

Madras:
THOMPSON AND CO.,
33, POPHAM'S BROADWAY.

1901.

JNANA BODHINI

Terms of Subscription.

Annual Subscription including postage Rs.... 2 8 0

N.B.—The year begins with August, and subscriptions are not accepted for broken periods. New subscribers joining in the course of the year, will as far as possible be supplied with the back numbers of the current volume.

TO ADVERTISERS.

The Jnana Bodhini affords the best and cheapest medium for advertising. It reaches all classes of people and commands the largest monthly circulation. Rate per page per insertion Rs. 5. Apply to Messrs. Thompson & Co., Publishers, Broadway, Madras.

All literary contributions and books for Review and business letters, &c., should be addressed to T. A. Swaminatha Aiyar, Manager, The "Jnana Bodhini" Office, Black Town, Madras. All remittances should be made payable to Messrs. Thompson & Co., Publishers of "Jnana Bodhini," Broadway, Madras.

அறிக்கை.

காரியஸ்தர்கள் தேவை.

"ஞானபோதினி"ப் பத்திரிகையைப் பலவிடங்களில் பாவச்செய்து சந்தாதார்கள் சேகரித்து அனுப்பக்கூடிய காரியஸ்தர்களுக்குத் தக்க கமிஷன் கொடுக்கப்படும். விவரந் தெரியவேண்டுவோர் "ஞானபோதினி" மானேஜருக்கு எழுதிக்கொள்க.

கோயமுத்தூர் இலாகாவுக்கு மகா-ள-ள-ஸ்ரீ சோமசுந்தர முதலியாரவர்களைக் காரியஸ்தராக ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம்.

(மானேஜர்.)

புதிய நூல்கள்.

1. ரூபாவதி ...	1	0	0
2. கலாவதி ...	1	8	0
ஷை கலிகோ ...	1	12	0
3. சரசாங்கி ...	1	0	0
4. சுகுணசுகேசர் ...	0	8	0
ஷை கலிகோ ...	1	[illegible]	[illegible]
5. தசரதன் தவறு ...	0	[illegible]	[illegible]
ஷை கலிகோ ...	0	0	[illegible]
6. உஷா பரிணயம் ...	0	[illegible]	[illegible]
7. நாடக வியல் ...	0	[illegible]	[illegible]
8. தனிப்பாசுரத்தொகை	0	4	[illegible]
ஷை கலிகோ ...	0	8	[illegible]
ஷை ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன் ...	1	0	[illegible]
9. பாவலர் விருந்து (முதல் நாள்) ...	0	8	0
ஷை கலிகோ ...	1	0	0
10. தாமரை நாண்மலர் ..	0	6	0
ஷை கலிகோ ...	0	12	0
11. வித்தியாரண்ய நகரம்.	0	8	0
12. நன்றியறியா மகன் ..	0	8	0
13. பாரத ஸாரம் (முதற் பாகம்) ...	0	10	0
ஷை கலிகோ ...	1	0	0
14. வர்ண வைத்திய சாஸ்திரம் ...	0	8	0
15. மச்சபுராணம் (செய்யுள்) கலிகோ ...	2	8	0
16. திருமுல்லைவாயிற்புராணம் (கலிகோ) ...	0	10	0
ஷை (மார்பில்) ...	0	8	0
17. செய்யுட்கோவை (கலிகோ) ...	0	13	0
ஷை மார்பில் ...	0	10	0
18. விவேக விளக்கம் ...	0	4	0
19. வாசகத்திரட்டு ...	0	10	0
20. நகைப்பைத்தியம் (முதற்பாகம்) ...	0	8	0
ஷை (இரண்டாம்பாகம்)	0	8	0
21. ஸ்ரீராமானுஜ சரிதம்.	0	8	0
22. ஔவைகுறள் மூலம்.	0	2	0

இந்நூல்களெல்லாம் சென்னை **ஆரியன் புக் டெபோவிலும், தாம்ஸன் கம்பெனியாரிடத்திலும்,** அகப்படும்.

ஞானபோதினி

ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப்பத்திரிகை,

தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்—திருக்குறள்.

சம்புடம் V. } 1901ஆ டிசம்பர்மீ 20உ { புத்தகம் 5.

விஷயங்கள்.

பத்திரிகைமரபு.—பத்திராதிபர் ... 161
திருவள்ளுவர்.—திருமணம் - செல்வகேசவராய முதலியார், எம். ஏ. 164
விக்கிரமோர்வசீயம்.—பு. மா. ஸ்ரீநிவாசாசாரியர் ... 169
கடன்கோடல்.—சேயூர் - முத்தையமுதலியார் ... 173
மாறன் பெருமை.—ஸ்ரீவை-இராமசாமிபிள்ளை, பி. ஏ. ... 178
மணவமைதி.—வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி.ஏ. ... 181
இராதாராணி.—தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர் ... 183
சிலப்பதிகார வாராய்ச்சி.—பி. ஏ. பிரணதார்த்திஹரசிவனர், பி.ஏ.... 187
[illegible]க்கைப்பொன்னிலுங் கல்விழைப்பதா?.— அசலாம்பிகை யம்மையவர்கள்... 191
[illegible]தம்.— ... 195
[illegible]த்திராதிபர்குறிப்புக்கள்.— ... 198

பத்திராதிபர்.— { எம். எஸ். பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை, பி.ஏ.
வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ.

சென்னை:
தாம்ஸன் கம்பெனியார்
பதிப்பிப்பது.

1901

வருஷசந்தா ரூ. 2—8—0] சஞ்சிகை ரூ. 0—4—0

ஞானபோதினி

தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்—திருக்குறள்.

சம்புடம் V. } 1901ஞு டிசம்பர்மீ 20உ {புத்தகம் 5.

THE LAWS OF JOURNALISM.
பத்திரிகை மரபு.

தினப்பத்திரிகை யாதல், வாரப் பத்திரிகை யாதல், பக்ஷப் பத்திரிகை யாதல், மாதப் பத்திரிகை யாதல் இன்னும் எப்பத்திரிகை யாதல் நடத்துவோரே பத்திராதிபராவர். ஒருவர் ஒரு பத்திரிகைக்கு அதிபர் எனவே, அவர் அப்பத்திரிகையை நடத்துதற்கட் சர்வ சுதந்திரமு முடையாரென்பதும், அதன்கண் வெளிப்படும் விடயுங்கள் யாவும் ஓராற்றாலேனும் பொதுநலங் கருதியனவா மென்பதும், அவை யனைத்தும் பத்திராதிபர் அநுமதி பெற்றனவா மென்பதும் சொல்லாமலே விளங்கும். ஆகவே, பத்திராதிபரும் காவற்சாகாடு உகைப்பார் போலப், பெருங் கவலையொடு பத்திரிகையை நடத்துதல் வேண்டும். பத்திரிகையோடு இயைபுடையார் சந்தாத் தொகை செலுத்துங் கனவான்களும், விஷயதானஞ் செய்யுங் கனவான்களு மாவார் பொதுவாக இவர்களது சுவைக் கேற்றபடியே பத்திராதிபர் தமது பத்திரிகையை நடத்துதல் உசிதமேயாயினும், ஒவ்வொருவருடைய சுவைக்கு மியைய நடத்துத லென்பது அசாத்தியம். அங்ஙனம் நடத்தப்புகினும் அது கிழவனு மகனுங் குதிரையைத் தூக்கிச் சுமந்த கதையாய் முடியும்; ஒவ்வொருவர் விருப்பத்தையும் பூர்த்தி செய்தல் இயலாது போமென்பது திண்ணம். ஆகவே பத்திராதிபர் பலர் விரும்புமாறு பத்திரிகையை நடத்துதல் கூடுமே யன்றி, யாவரும் விரும்புமாறு நடத்துதல் முடியாது. இவ்

வாறு முடியாது போகவே அதுபற்றி அதிருப்தியடைந்த சிலர் பத்திரிகையின் மீதும் பத்திராதிபர் மீதுங் குறைகூறப் புகுவார்கள். அந்தோ! அவர்கள் அம்மட்டில் நிற்பார்களோ? பத்திராதிபரை யிழித்தும் பழித்து முரைப்பர், தெழிப்பர்; இறுதியில் தாங் கருதிய பயனொன்று மில்லையாக விழிப்பர்! இவ்வாறு இழிப்பும் பழிப்பும் வீணாக வந்தெய்திய போதும் பத்திராதிபர் அவை போலியாமென்னத் தெருண்டு, மனந் திரிதலின்றி ஒரே தன்மையரா யிருத்தல்வேண்டும். எந்தப் பெரிய மனிதனுக்குக் குறை கூறாதிருந்தனர் உலகினர்?

> "நெல்லுக் குமியுண்டு நீர்க்கு நுரையுண்டு
> புல்லிதழ் பூவிற்கு முண்டு"

என்றார் நாலடியாரினும். ஓராற்றால் உற்று நோக்கு மிடத்துப் பத்திராதிபர் நிலைமை பரிதபிக்கத்தக்கதே! எவர் எதுகூறினுங் கூறுக; மேற்கொண்ட கடமையைக் கைசோர விடாது கடைக்கூட்டி முடிக்கத்தக்க வுள்ளக் கிளர்ச்சியோ டெழுதல் வேண்டும்.

இனிப் பத்திரிகையை யொழுங்குபெற நடத்துவதிற் சர்வாதிகாரமு முடையவர் பத்திராதிப ராதலின், அவர்க்கு விஷயதானஞ் செய்வோர்களது விஷயங்களில், தாம் விரும்பியபடி சில திருத்தங்கள் செய்துகொள்ளுஞ் சுதந்திர முண்டு. இதை நம்முடைய நண்பராவர் அனைவரும் அறிதல் வேண்டும். விஷயம், எழுதுவோருடையதாயினும் பத்திரிகை, பத்திராதிபருடைய தாதலின் விஷயதானஞ் செய்வோர் பத்திராதிபர் திருத்தங்கட்குச் சிறிது இயைதல் வேண்டும். பத்திராதிபருங் காரணமின்றித் திருத்த மாட்டாரென்ற எண்ணமும் மனத்திலிருத்தல் வேண்டும். அல்லாக்கால், அது மனவருத்தத்திற் கிடனாம். அரச விசுவாசக்குறைவு காட்டுஞ் சொற்களுந் தொடர்களும் வாக்கியங்களும் நீக்கிவிடப்படும். யாரேனு மொருவரைச் சுட்டித் தக்க காரணமின்றிப் பிறிதுபட வுரைப்பன பத்திரிகையி லிடம்பெறா. நிந்தைச் சொல்லும் வழூஉச்சொல்லும் புணர்த்தும் இடக்கரடக்காமலு மெழுதப்படுவன ஏற்றுக் கொள்ளப்படா. வீண் வாதத்திற்கும் வன்புரைக்கும் இடமாகிப் பயனிலவா யொழிவனவும் அங்கீகரிக்கப்படா. உண்மை தோன்ற விஷய வாதஞ் செய்வன கொள்ளப்படும். அங்ஙனம் வாதிக்கு மிடத்து, வெகுளாது மொரு தோல்வி

நிலை யாதலின், வெகுளிச் சொற்கள் வெறுக்கற் பாலனவே. அவை விஷயங்களிற் காணப்படினுங் களையப்படும். இங்ஙனங் கூறியதனால் விஷயங்களனைத்தும் மாறுபட்டுப் போமென ஐயுறற்க. மாறுபாடு மிக்கவழி, விஷயதானஞ் செய்தார்க்கு அஃது அறிவிக்கப்படும். அவரும் இணங்கிய பின்னரே அது பத்திராதிபராற் பிரசுரிக்கப்படும். ஒரு காலத்தில் ஓராங்கிலப் பத்திரிகைக்கு எப்பொழுதும் வழக்கமாக விஷயதானஞ் செய்யுமொருவர் அதற்குத் தாம் கருதியதோர் விஷயம், தாம்விரும்பியவாறு எழுதி விடுத்தனர். அதைப் பெற்ற பத்திராதிபர் அதில் தமக்கு வேண்டியவாறு சில திருத்தங்கள் செய்து அதனைப் பதிப்பித்தனர். அதுகண்டு விஷயதானஞ் செய்த கனவான் வெகுண்டு, "அவ்விஷயத்தைக் குறித்து இன்னதுதானெழுதவேண்டு மென்பது யானொருவனே அறிவேன்; அப்படியிருக்க நீர் அதை மாற்றியது பிழை" என்று நிருபம் போக்கினர். அது பெற்ற பத்திராதிபர் புன்னகை செய்து, "அவ்விஷயத்தைக் குறித்து இன்னதுதான் பிரசுரிக்க வேண்டு மென்பது யாமொருவரே அறிவேம்; அப்படி யிருக்க, நீர் அது மாற்றப் பட்டதற்காக வெகுள்வது பிழை" என்று கடிதம் விடுத்தனர். இதுபோன்ற அமயங்கள் நம் தமிழ்ப் பத்திராதிபர்கட்கும் நேரலாம்.

இனிப் பத்திரிகையிற் போதிய இடமில்லாவழிச் சில விஷயங்கள் சுருக்கியும், இடைவிட்டும், குறைத்தும் பதிப்பிக்கப்படும். இங்ஙனஞ் செய்தல் பத்திரிகையின் அநுகூலத்தைக் கருதியேயன்றி வேறு விஷயத்தின்கண் நிகழ்ந்த குறைபாட்டினா லன்றென்றுணர்க. சுவைப்பிறழ்வுடைய விஷயங்கள் பதிப்பிக்கப்படா. பத்திராதிபர் பார்வைக்கு அனுப்பப்படும் புத்தகங்களெல்லாம் மிக்க கவலையொடு, நடுவு நிலைமை குன்றாது, ஆராயப்படும். பிறருடைய கருத்துக்களுக்கேற்ப மாறுபடாது, தம் கருத்தின்படியே குறிப்புக்கள் எழுதப்படும். பத்திராதிபர் குறிப்பிக்கும் அபிப்பிராயங்கள் பிறர் நூல்களை அழிந்துபடச் செய்யவேண்டு மென்ற நோக்கத்தோ டெழுதப்படுவனவல்ல. நூலாசிரியர்களது ஊக்கத்தை யெழுப்புதலே பத்திராதிபர் உட்கிடை யென்ப துணர்க.

எவ்வாற்றானும் பத்திராதிபர் பார்வைக் கனுப்பிய புத்தகங்களாதல், பத்திரிகைக் கனுப்பிய விஷயங்களாதல் திருப்பி யனுப்பப் படுவ

னவல்ல. அவ்வவற்றின் ஏற்றந் தாழ்வு கருதி நடத்தலே வழக்காறன்றி, மற்று அவற்றைக் குறித்து ஒன்றும் முற்படக் கூறுதற்கியலாதென்பதும் அறிக.

பத்திராதிபர்.

TIRUVALLUVAR.
திருவள்ளுவர்.

(129-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

திருக்குறளும் தொல்காப்பியமும் ஆகிய இரண்டுமே, சிதைவுறாமல் இப்பொழுது வழங்கும் நூல்கள் எல்லாவற்றினும் முற்பட்டனவாம். திருக்குறளுக்குப் பன்னெடுநாள் பிற்பட்டவையெல்லாம், எத்தனையோ வேறுபாடுற்றும், பற்பல விடங்களில் ஆசிரியர் வாக்கு இதுவேயென்று துணியலாகாதவாறு மாறிவிட்டனவாகவும், ஆயிரத்தெண்ணூறு யாண்டுகளாக ஓரெழுத்துஞ் சிதைவுறாமல் வழங்கிவருவதே இந்நூலின் பெருமையை உணர்த்துவதன்றியும், இஃது என்றும் அழியாது நின்று நிலவும் என்பதற்கும் சான்றாகின்றது. இஃது இங்கிலீஷ், ப்ரெஞ்சு, ஜர்மனி, இலத்தின், தெலுங்கு முதலாீன பாஷைகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுப் பல தேயங்களினும் வழங்கிவருகின்றது. திருவள்ளுவர் தமிழர்க்குச் செய்த உபகாரம் உலகினர்க்கே செய்த மகோபகாரமாகிவிட்டது. இந்நூலாசிரியரைத் தமிழர் பிரமனுடைய அவதாரமென்றே யெண்ணி, இவரைத் தெய்வப்புலவர் என்கின்றனர். கிறிஸ்தவர்களுக்கு விவிலிய நூலும், துருக்கர்களுக்குக் குரானும், புத்தர்கட்குத் திரிபிடகமும், பிராமணர்களுக்குச் சதுர்வேதமும் எங்ஙனம் ஸர்வோத்கிருஷ்டமோ, அங்ஙனமே தமிழர்களுக்குத் திருக்குறள் ஸர்வோத்கிருஷ்டமாம்.

தமது திருக்குறள், சங்கத்தார் முன்னிலையில் அரங்கேறிய பின்னர், மயிலைக்கு மீண்டு மனைவியோடு இல்லறநடத்தி வருநாளில், மனைவி காலகதியடைந்துவிட்டனர். இம்மனைவியாருடைய கற்பின்றிறத்தைக் குறித்துச் சிற்சில வரலாறுகள் வழங்குகின்றன. தனது தவம் சித்தியுற்றதா என்றறிய விரும்பித், தன்மீது எச்சமிட்ட ஒரு கொக்கைக் கண்விழித்து எரித்துவந்த கொங்கணருஷி, மயிலையில் வள்ளுவருடைய வீட்டிற் பிக்ஷைக்குச் சென்றபோது, வள்ளுவர் மனைவியார் தமது பர்த்தாவுக்குத் தொண்டு செய்துகொண்டிருந்தமையால், பிக்ஷையிடச் சிறிதுகாலந் தாழ்க்கவே, கோபத்துடன் விழியை உருட்டிப்பார்த்த அந்த ருஷியை நோக்கிக் "கொக்கென்று நினைத்தையோ கொங்கணவா?" என்று கேட்ட மாத்திரத்தில், ருஷி திடுக்கிட்டு

அவருடைய கற்பின் திண்மையை மிகவும் மெய்ச்சினன் என ஒரு வரலா றுண்டு. அம்மனைவி துஞ்சியபோது வள்ளுவர்,

> "அடிசிற் கினியாளே யன்புடை யாளைப்
> படுசொற் பழிநாணு வாளை—யடிவருடிப்
> பின்றூங்கி முன்னுணரும் பேதையை யான்பிரிந்தா
> லென்றூங்குங் கண்க ளெனக்கு"

எனப்புலம்பிட்ட வெண்பாவாலும், அவர் மனைமாட்சி நன்கு புலப்படும். வள் ளுவர் சரிதத்தைப் பலர் சாற்றக்கேட்ட கச்சி விட்டலையரசன் மயிலை சென்று ஒரு சிற்பனால் வள்ளுவ ருருச்செய்து பிரதிட்டிப்பித்துப் பூஜை செய் யும்படி இலிங்கதாரணர்க் கீந்தான் எனப், **புலவர் புராணம்** புகல்கின்றது.

தமிழிலக்கியங் கூறும் பொருளெல்லாம் அகப்பொருள் புறப்பொருள் என்னும் இரண்டு பாகுபாடுடையன. அவற்றுள், அகமென்பது இன்பமென் னும் இயல்பினையுடையதாகி உள்ளத்தின் கண்ணே நிகழும் ஒழுக்கமாம். புறப்பொருளென்பது அறம் பொருள் என்று சொல்லப்படும் இயல்பின யுடைத்தாய்ப் புறம்பே நிகழும் ஒழுக்கமாம். ஆகவே அறம் பொருள் இன் பம் என்னும் மூன்றும் உரைத்தலால் திருக்குறள் முப்பால் எனும் பெயர்த் தாயிற்று. அறமென்பது இல்லறந் துறவறம் என்னு மிரண்டுமாம். இல்லறத் திலே நின்று பொருளீட்டி இன்பநுகர்ந்து துறவியாகி வீடெய்தலாம் இந் நூலாற்போந்த கருத்து. அங்ஙனமாயின் இல்லறம்-பொருள்-இன்பம்-துற வறம் என்ற முறையாக வையாத தென்னையெனின், அறமாகிற ஒப்புமை பற்றிச் சேரவைத்தாரென்பது. மேற் கூறியாங்கு மனிதன் வீடெய்தலே வள்ளுவர்க்குக் கருத்தாதலைத் துறவிகட்கின்றியமையாத அருளுடைமை முதலான குணங்களைச்சொல்லித், துறவறவியலின் இறுதியில் அவாவறுத் தலை அதிகாரப்படுத்தி, அவ்வதிகாரத்தினிறுதியில் "ஆரா வியற்கை யவா நீப்பி னந்நிலையே, பேரா வியற்கை தரும்" என உரைத்ததனால் உணரலா கும். பரிமேலழகர்க்கும் இக்கருத்தே கருத்தாதல் அப்பாவின் கீழே

> "நன்றாய் ஞாலங் கடந்துபோய் நல்லிந் திரிய மெல்லாநீத்
> தொன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும்பா ழுலப்பி லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து
> சென்றாங் கின்ப துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றா
> லன்றே யப்போ தேவீடு மதுவே வீடு வீடாமே"

என்ற **நம்மாழ்வார்** பாசுரத்தை மேற்கோள் காட்டியிருப்பதே நன்கு புலப் படுத்தும்.

ஊழைத்தழுவாத தேயத்தினரும் மதத்தினரும் இல்லை. இன்ப நுகர் தற் கின்றியமையாதன இல்லறமும் பொருளும். இல்லறம் நன்கு நடத்தற்கும் பொருள் நன்கீட்டற்கும் ஊழே காரணமென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த

தாகலின், அதனைச் சிங்கநோக்காக அறத்திற்கும் பொருளுக்கும் இடைப் பெய்து வைத்தார். இன்பம் வீடுபேற்றிற்குக் காரணமாகுமோ? அது மீண்டு மீண்டும் பிறப்பெய்தற்கன்றோ காரணமாவது. அதனை இன்னோ ரன்ன நூல் களிற் கூறுவது ஏற்றக்குறைவா மன்றோ எனின், அற்றன்று. அகப்பொரு ளான இன்பம் பிறவித்துன்பமும் பிறதுன்பமும் பயப்பதாயின், கடுந்துறவி யான **வாதவூரர்** திருக்கோவையாரை இயற்றியருள்வரா? **சடகோபர்** திரு விருத்தத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருள்வரா? காமவின்பமே கதியாகக் கடைப் பட்டவர்கள் கரையேறி உய்தற்பொருட்டே நூல்கள் இன்பத்தை எடுத் துரைப்பது என்னுங் கருத்தை **இறையனு ரகப்பொரு ளுரையிற்** "காமம் நன்றுமா றுமுண்டு" என, நக்கீரர் விரித்துரைத்ததைக் கண்டு தெளியலாம். அவற்றை யெல்லாம் ஈண்டெடுத் துரைப்பதாயின் இடனின்று, காலமுஞ் சாலாது. ஆசிரியர் **தோல்காப்பியனுர்**க்கும் இது கருத்தாதலைக்

"காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
யேமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்
சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே"

என்னும் பொருளதிகாரச் சூத்திரமும் அதன் உரையும் நன்குணர்த்தும். இல் லறத்தில் நிற்போன் குடித்தனம் நன்கியற்றுகின்று, மனையாளோடு இன்ப நுகர்ந்து பின் துறவியாய் வீடுபெறுவதே இந்நூலின் இனிது முடிந்த பொருள்.

நன்று, இரண்டாவது பாலினைப் பொருட்பால் எனப் பெயரிட்டுக்கொ ண்டு, அரசியல் அமைச்சியல் முதலாயினவற்றை விரித்துரைக்கின்ற நோக்க மென்னை என்பது, திருக்குறளை ஒருமுறை ஓதினுர் மனதில் இயற்கையாக எழுகின்ற கடா. நூலை ஓதுகின்றவர்களும், நூற்கு உரைகாண்கின்றவர் களும் இயன்றமட்டில் அவ்வந் நூலாசிரியருடைய கருத்தை உய்த்துணர்தல் வேண்டும். அங்ஙனமன்றித் தத்தம் மதத்தை நூலிலேற்றி யுரைத்தலும், நூல், தம்மதத்துக்கு இடங்கொடாவிடின், வலிந்தும் நலிந்தும் பொருள் கோடலும் பாடபேதம் பண்ணுதலும் அவமான காரியங்களாம். நம்மாலியன்ற வரையில் இப்பாவில், ஆசிரியர்கருத்து இன்னதென்பதை ஆராயப்புகுவோம் "இருமையும் பயப்பதாய பொருள் கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டார். அது தன் துணைக்காரணமாய அரசனீதி கூறவே அடங்கும். அரசனீதியாவது, காவலை நடாத்து முறைமை. அதனை அரசியல், அங்கவியல், ஒழிபியல் என மூவகைப்படுத்துக்கூறுகின்றுர்" எனப் பொருட்பாலுக்குப் பாயிரங்கூறி உரை கூறப் புகுகின்றனர் பரிமேலழகர். காமத்துப்பாலின் உரைப்பாயிரத்திலும், பரிமேலழகர், "இவர் பொருட்பாகு பாட்டினை அறம் பொருள் இன்பம் என வடநூல் வழக்குப் பற்றியோ துதலான்..." எனக்கூறுதலால், திருக்குறளுக்கு

வடநூற் போக்கையே பின்பற்றி, இவர் உரை கூறுவதாகத் தோன்றுகின்றது. இக்கருத்துப் பற்றியேபோலும் இவர் "படைகுடி கூழமைச்சு நட்பர ணாறு முடையா னரசரு ளேறு" என்கிற விடத்தில் "ஈண்டுக்குடி யென்றது அதனை யுடைய நாட்டினை" என்றும், இறுதியிலுள்ள பதின்மூன்றதிகாரத்தை ஒழிபியல் என்றுங்கொண்டது. திருவள்ளுவமாலையிற் போக்கியார் என்பவர்,

"அரசிய லையைந் தமைச்சிய லீரைந்
துருவ லரணிரண்டொன் றொண்கூ—ழிருவிய
திண்படை நட்புப் பதினேழ் குடிபதின்மூன்
றெண்பொரு ளேழா மிவை"

எனக்கூறிய வெண்பாவில் 'அரணிரண்டு' என்பதில் நாட்டை அரணின்பாற் படுத்தியிருப்பதும், 'ஒன்றொண்கூழ்'என்பது, பொருள் செயல் வகை யென்பதும், குடிபதின் மூன்றென்பது, இறுதியிலுள்ள பதின்மூன்றதிகாரமும் குடி யென்பதும் தெளியப்படுகின்றன. ஆகவே, சங்கத்தார் காலத்தில் ஒழிபியல் என்பதொன்றில்லை யென்பதும், குடி என்பதை அவர்கள் நாடாகக் கொண்டிற்றிலர் என்பதும் தேற்றமாம். ஒழிபியலும் காவலை நடாத்து முறைமையானால் அதனுள் ஆசிரியர் உழவு - நல்குரவு - இரவு முதலியவற்றை அதிகாரப்படுத்துவரோ? குடிமையும், அதற்கின்றியமையாத குணங்களும், குடிசெயல் வகையும், அதற்கேதுவான உழவும், அது செய்யாதார் எய்தும் நல்குரவும் அதனால் இரவும் பிறவும் காவலை நடாத்து முறைமையின் பாற்படுமோ? அரசியலை முதலிலும், குடியியலை இறுதியிலும் வைத்துப் பொருட்பால் உரைத்த ஆசிரியர்க்குக் கருத்து வேறுதல் வேண்டும். இப்பாலில் இம்மை மறுமை பயப்பதான செல்வத்துக்குத் துணைக்காரணமான அரசனீதியையே கூறுவது ஆசிரியர்க்குக் கருத்தானால் இப்பாலை அரசியலென்றே பெயரிட்டுக் கூறியிருக்கலாமே. ஆகவே ஆசிரியர் கருத்துப் பரிமேலழகர் கருத்தன்றுதல் வெள்ளிடை விலங்க லாயிற்று "இல்வாழ்வா னென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கு, நல்லாற்றி னின்றதுணை" யாய்த், "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க லானென்றாங் கைம்புலத்தா றோம்பறலை". இங்ஙனம் ஓம்புதல் பொருளின்றி முடியாதன்றோ? ஆகவே பொருட்பாலில் அப்பொருளீட்டு மாறு கூறினாரன்றிக் காவலை நடாத்து முறைமையைக் கூறினாரல்லர். அரசனும் இல்வாழ்வானே, குடிகளும் இல்வாழ்வாரே, அரசன் பொருளீட்டு மாறுவேறு, குடிகள் பொருளீட்டுமாறும் வேறே. "உறுபொருளும் முல்கு பொருளு மொன்னார்த் தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்." குடிகளுக்கு "உழந்தும் உழவேதலை." "தென்புலத்தார் ... ஐம்புலத்தா றோம்பல்தலை" என்றதனால், அரசனுக்கு இறைப்பொருள் ஆறிலொன்றாயிற்று, இவ்வைம் புலத்திற்கும் ஐந்து கூறு வேண்டுதலின்: ஆகவே இதனைப் பொருட்பாலில் வேறு கூறாராயினர். அவ்வாறிலொன்று பெறுதற்கு அரசன் செய்யுந்தொழி

லாவது "குடிபுறங்காத் தோம்பிக் குற்றங்கடிதல்." அரசன் பொருளீட்டு தற்குக் குடிகளும் ஒரு வாயிலாதலினன்றே "படைகுடி கூழமைச்சு நட்பர ணாறு முடையானரசருளேறு" என்றார். இறைமாட்சியில் ஆலோசனை சொல் லக்கூடிய அமைச்சருடனே பகைவர் ஊறு செய்யலாகாத அரணி லிருந்து கொண்டு படையையும் நட்பையுந் துணையாகக்கொண்டு அரசன் பொருள் செய்யவேண்டும் என்பது பொருட்பாலின் முற்பகுதியின் கருத்து. கயமை யில்லாத குடிகள் தங்கள் குடிமைக்கேற்ற குணங்களையுடையராய்ப் பொரு ளின்மையால் நல்குர வெய்தி இரவாமல் உழவுதொழில் செய்து தங்கள் குடியை மேம்படுத்திக் கொள்ளக்கடவர் என்பது பொருட்பாலின் பிற்பகுதி யின் கருத்து. "அறனீனு மின்பமு மீனுந் திறனறிந்து, தீதின்றி வந்த பொ ருள்" என்பவாகலின், அறத்தாற்றினீட்டிய பொருள் அறத்தையும் (காம) இன்பத்தையுங் கொடுக்கும், ஆதலால் அப்பொருள் அவ்வாற்றின் ஈட்டுக என்பதே இப்பாலின் ஒரு தலையான நோக்கமாம். இங்ஙனம் மன்பதைகள் உய்ந்துபோமாற்றை உரைப்பான் எடுத்துக்கொண்ட இந்நூலுக்குப் பாயிர மாக அமைத்துக்கொண்ட அதிகாரம் நான்கில், பொருளும் இன்பமும் அறத்துவழிப்படுவன வாதலின் அவ்வறனைவலியுறுத்தும் அதிகார மொன்றும், அவ்வறமுதலானவற்றை உலகினர்க்கு உணர்த்தவல்லார் நீத்தாராகலின் அவர் பெருமையை உணர்த்தும் அதிகார மொன்றும், "மழையின்றி மாநிலத் தார்க்கில்லை" யாதலின் வான்சிறப்புரைக்கும் அதிகார மொன்றுமாக வைத்து, முதற்கட் கடவுள் வாழ்த்தைக் கட்டுரைத்தார். இக்கடவுள் வாழ்த் தைத் தாம் எடுத்துக்கொண்ட இலக்கியம் இனிது முடிதற்பொருட்டு இந்நூ லுக்கு ஏற்புடைக்கடவுளை வாழ்த்திய வாழ்த்தாகக் கொண்டனர் பரிமேலழகர் முதலாயினர். வானை இன்றியமையாத உலகத்தில் நீத்தாரால் உணர்த்தப் படும் அறம்பொருளின்பவகையால் வீடு பெறற்குரிய மாந்தர் தெய்வபக்தி யுடையராய்க் கடவுளை வாழ்த்துதல் ஒரு தலை என்பது வள்ளுவர்க்குக் கருத்து. அதனாலன்றே இவ்வதிகாரத்தில் ஸர்வ ஜகத்காரணனான ஆதிபக வனை எழுவாயாக முதற்பாவில் நாட்டி, அவனை வணங்காவிடின் "கற்றதனா லாய பயன் என்கொல்" என்றும், யாக்கை பெற்றதனாலாய பயனும் அவனை வணங்குதலே, அவனை வணங்காத்தலை "கோளிற் பொறியில் குணமிலவே" என்றுங்கூறி, அவனை வணங்கலானாய பேறுகளை யெல்லாம் பயனிலையாகக் கடைப்பிடித்துப் போந்தார் நம் வள்ளுவர். ஆகவே மாந்தர் கடவுளை வாழ்த்துதலின் இன்றியமையாமையைக் கருதிற்று இவ்வதிகாரம் என்க. ஆசிரியர் தம்மைத் தன்மையாகவும் கடவுளை முன்னிலையாகவும் வைத்துரை யாமையும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

திருமணம்-செல்வ கேசவராய முதலியார்.

VIKRAMORVASIYAM.
விக்கிரமோர்வசீயம்.

மொழி பெயர்த்தவரின் மனக்கடவுள் வணக்கம்.

மின்னே யன்ன மேனி யாளை மிக்க வஞ்சன் கொண்டுபோய்த்
தென்னி லங்கை வைத்த செய்தி தீர வான ரஞ்சொல
மன்னு மாழி யைக்க டந்து வந்து மற்ற வன்பட
நன்னர் வாளி யேவு சீதை நாத னெங்க ளுதனே. (க)

முதலங்கம்.

முன்னுரை.

புவிவானங் களினிறைந்து புகழ்மறையின் முடிவிலொரு புருட னுக
எவனேதப் படுதலுறு மீச்சுவர் மொழியெவனி விதரர்க் காகாத்
தவவாரும் பொருள்சிறந்து தயங்குமெழுத் ததுவியமந் தாங்கு மோக்கத்
தவர்தேடற் குரியனெவன் ருணுவெவ னன்பெளிய னன்ன லத்தோன். (உ)

(சாந்தியினீற்றில் திரைக் கெதிர்முகமாக நோக்கி.)

சூத்திரதாரன்:—ஆன்றோய்! இவ்விடத்திலேதான்.

உதவிக்காரன்:—(புக்கு) கற்றோய்! இருக்கின்றேன்.

சூத்திரதாரன்:—ஆன்றோய்! பழைய கவிகளின் பாமாலை, பெரும்பாலும் அவையோர்கள் கண்டொழித்த காட்சியது; ஆகையால் யான் இப்போழ்து **விக்கிரமோர்வசீய**மென்னும் பெயரிய புதிய நாடகத்தை வழங்கச் செய்வேன்; ஆனதுபற்றித் தத்தம் வேடங்களில் தெளிவோடும் ஊக்கத்தோடும் இருக்கவேண்டுமென வேடக்காரர்களுக்குக் கூறுக.

உதவிக்காரன்:—கற்றோன் எது கட்டளையிடுகின்றனனோ? [அகல்கின்றனன்.]

சூத்திரதாரன்:—ஆன்றோர் முன் இன்று விண்ணப்பிக்கின்றேன் காண்.

அன்பிற் குரியார்மே லாமிரக்கத் தோவன்றேற்
பொன்போனல் வத்துப் புருடன்மேன்—மன்பரிசு
தன்னுலோ விக்காளி தாசன்செய் நூல்கேண்மின்
மன்னுக்க மார்மனத்தான் மற்று. (ங)

(வானத்திற் செவிகொடுத்த) என்னைகொல்? எனது விண்ணப்பத்தின் பின்னர் அயர்வுற்ற அன்னப்பேடுகளி னுடையபோல் ஆகாயத்தில் அரவங் கேட்கப்படுகின்றது. (சிந்தித்து) இருக்கட்டும் தெரியும்.

நரனன்ப னாய முனியூருவந்த சுரநங்கை கைலை நகமேல்
வரநாத னுக்கு நிறைநட்ட மாடி மகிழ்வோடு மீண்டு வரலும்
அரையாற்றின் வந்து சிறைசெய்த னர்க ளசுரர்க ளாகை யினினச்
சரமாத ரீட்ட மிதுநொந்து கூவுஞ் சரணாகி நிற்கு மவனை. (௪)

[என்று அகல்கின்றான்.]

முன்னுரை முற்றிற்று.

பின்பு புகுகின்றனர்கள் அச்சர மாதர்கள்.

அச்சரமாதர்கள் :— காக்க! காக்க! யாவர் அமரர்பாற் பரிவுடையோர்; எவர்க்கும் வானத்திற் போக்குளது.

பிறகு புகுகின்றனன் அரசனும் தேரொடு பாகனும்.

அரசன் :— சாலும் சாலும் அழுது கொடுவிளித்தல் ஞாயிற்று வணக்கத்தினின்று மீளும் புரூரவனாமென்னை யடைந்து; எதனின்றும் நீவிர் புரத்தற்குரியீர்கள்?

அரம்பை :— அசுரச்செருக்கினின்றும்.

அரசன் :— என்னைதான் நும்வயின் அசுரச்செருக்கு பிழைத்தது?

அரம்பை :— கேளும் மகாராசரே! எவள், தவமேன்மையிற் பேரையமுற்ற மகேந்திரற்கு இனிய படைக்கலம்; அழகிற் செருக்கடைந்த திருவினுக்கு வேற்றுப்போலி; சுவர்க்கத்திற்கு அணி; அந்த நம்முயிர்த்தோழி உருப்பசி குபேரன் மனையினின்று திரும்புமவள், இடைவழியிற் காணாற்ற கேசி யென்னும் அசுரனாற் சித்திரலேகைத் துணைவியோடு சிறை பிடித்துக்கொடு போகப்பெற்றனள்.

அரசன் :— எத்திசைக்கூற்றால் அக்கொடியோன் சென்றனன் தெரியுமா?

சககனியை :— வடகிழக்கால்.

அரசன் :— அதனாற்றாயரொழிமின்; முயல்வேனுந் தோழியை மீட்டுக்கொணர்கைக்கு.

யாவரும் :— சந்திரனுக் கொன்றுவிட்ட உமக்குத் தகுங்காண்.

அரசன் :— நீவிர் எவ்விடத்தென்னை யெதிர்பார்ப்பீர்கள்?

அரம்பை :— இந்த ஏமகூட சிகரத்தில்.

அரசன் :— பித்தன் மாதிரத்தைக் குறித்துப் பரிகளைத் தூண்டு விரைந்து சேறற்கு.

பாகன் :— எது கட்டளையிடுகின்றனனோ ஆயுளாளன்.

(என்று சொன்னவண்ணஞ் செய்கின்றான்.)

அரசன் :— (தேரின்வேகத்தைத் தோற்றுவித்துக்கொண்டு) நன்று நன்று! யானோவெனின் இததேரின் விசையினால் முன்னரே புறப்பட்ட கலுழனையுங் கிட்ட வல்லேன்; இந்திரன் பகைவனாமவனைக் குறித்தென்னவோ? எனக்கோ

தேர்ப்பொடியிற் பொடிந்துபுய லிவைகண் முன்னஞ்
செல்லலுறு கின்றனசக் கரத்தி னேட்ட
மார்நடுவெண் வேற்றரத்தின் வரிசை தன்னை
யாக்குவது போலுமய சிரத்தி லிட்ட
வார்கிடந்த கவரியெழு தோவி யத்துள்
வைத்தபொருள் போலவசை யாது நிற்கும்
ஓர்தடியின் முடியிலுள கொடியின் சீலை
யுற்றமருங் கதனிலுறும் விரைவின் காலால். (ரு)

[அகன்றனன் அரசனும் தேரொடு பாகனும்.]

அரம்பை :—முற்குறித்த இடத்தினை யடைகின்றோம்.

மிதுந்தவர்கள் :—ஆம்.

(என்று குன்றேறல் நடித்துக்காட்டி நின்றனர்கள்.)

அரம்பை :—அகற்றுவர்கொல் அவ்வரசமுனிவர் நம்மனச்சள்ளையை ?

மேனகை :—உனக்கையம் வேண்டா ; போர் கிட்டும்பொழுது மகேந்திரர், இடையுலக வரசர்களினிடையில் அவரையே வெற்றிப்படை முகத்தில் ஏவி வைக்கின்றாரன்றோ !

சகசனியை :—(கணமாத்திரமிருந்து.) தோழிகாள் ! பொறுத்துக் கொண்மின் ; அவ்வரச முனிவருடைய மான்கொடியாடுஞ் சோமதத்தமென்னு மித்தேர் காணப்படுகின்றது ; அவர் முடியாத்தொழிலினராகத் திரும்புமவ ரல்லரன்றோ !

(எல்லோரும் அண்ணாந்த கண்ணினராகக் காண்கின்றனர்கள்.)

(பின்னர் புகுகின்றனர்கள் அடங்கிய வேகத்தேரொடு அரசனும் பாகனும் சித்திரலேகையாற் பற்றுண்டவளும் அச்சத்தான் மூடிய கண்ணளுமகிய உருப்பசியும்.)

சித்திரலேகை :—ஆற்றிக்கொள், ஆற்றிக்கொள்.

அரசன் :—அச்சமுள் ளாய்சுர ரேதிலா னுக்கிய வச்ச மகன்றதால்
வச்சிர வாயுதன் மேன்மையோ வாழ்வுறு விப்பது முச்சகம்
நிச்சய மாகையி னாலேயிந் நீள்விழி யின்னுறை நீக்குவாய்
வச்சறு தாமரை வாவியல் வாங்குறு போதலர் போலவே. (சு)

சித்திரலேகை :—உயிர்ப்பு வீங்கலான் மாத்திரம் உயிர் பிழைத்திருப்பவள் இன்னமும் உணர்வடைகின்றிலள்.

அரசன் :—மங்களத்தினாய் ! அங்கவள் மிகவு மஞ்சினள்.

அஞ்சல் விதிர்ப்பிவளி னய்ந்தமலர் போலினிய
நெஞ்சினையின் றும்மிகந்து நீங்கவிலை—செஞ்சேலை
மன்னுநகி லின்னடுவெண் வாங்குயிர்ப்பி னாத்தாற்
பன்னுதலைப் பட்டதுநீ பார். (எ)

சித்திரலேகை :—என்னை விலைப்படுத்திக்கொள்; அச்சரமா தல்லள்போற் ரேன்றுகின்றனை யெனக்கு.

(உருப்பசி உணர்வடைந்து வருகின்றனள்.)

அரசன் :—மங்களத்தினய்! நினதுதோழி உணர்வடைகின்றனள். காண்.

தண்ணென்கதி ரெழவீங்கிய தமநீங்கிய விரவின்
எண்ணின்மிகு புகையெஞ்சிய விரவிற்கன லெரியின்
வண்ணக்கரை யழிவுற்றபின் றெளிவாய்சுர நதியின்
உண்ணின்றலை மயலில்லளா வுறுமிவ்வுய ருடலாள். (அ)

சித்திரலேகை :—தோழி! நம்பிக்கையுடையவளாயிரு; பின்பகைவர் அவா விழந்தோராய்த் தோற்புண்டனரன்றே.

உருப்பசி:—(கண்விழித்து.) வல்லமையைக்காட்டிய மகேந்திரனுலா?

சித்திரலேகை :—மகேந்திரனலன்று; மகேந்திர னிகர்த்த மனவுறுதிகொண் டவராய புரூரவரென்னு மிவ்வரச முனிவரால்.

உருப்பசி :—(அரசனை நோக்கித் தன்னுள்.) அசுரனுலெனக்கு உதவி செய்யப்பட்ட தன்றே.

அரசன் :—(உருப்பசியை இயல்படைந்தவளாக்கண்டு தன்னுள்.) நாராயண முனியைக் கலக்க நினைத்த அச்சரப் பெண்களெல்லோரும், அவர்கவா னின்றுதித்த இவளைக்கண்டு நாணமுற்றனர்களென்பது தகுங்காண். இல்லாவிடின், இவள் தவசியினது படைப்பாயிருக்கைக்குத் தக்கவளல்லள்.

இவள் படைப்பு விதியுட் படைப்பவ
 னின்க திர்மதி யோசிருங் காரமோ
உவந்த மன்மத னேமலர் கட்கிட
 முற்ற மாதவ மோமறை யோதலின்
தவச டன்விட யத்தில் வெறுப்பினைத்
 தாங்கு மப்பழை யோன்முனி வன்களி
நிவந்த நெஞ்சினுக் கின்னுரு வம்மிதை
 நேர்ந்த ளித்திட வெங்ஙனம் வல்லனே. (க)

உருப்பசி :—அடி! அந்த நட்புச்சனம் எவ்வாறுதானிருக்கும்?

சித்திரலேகை :—அபயமளித்த மகாராச ரறிகின்றனர்.

பு. மா. ஸ்ரீநிவாசாசாரியர்.

DEBT.

கடன் கோடல்.

உலகத்திலுள்ள துன்பங்கள் பலவற்றினும் ஒருவனுக்குப் பொறுத்தற் கரிய துன்பமாவது கடன்பட்டு வாழ்தலேயாம். நம்மிந்தியா தேசத்தில் கடன் பெறுவதானது இப்போது மிகவும் சாதாரணமான வழக்கமாகிவிட் டது. செல்வர்முதல் வறியரீருகக் கடன் படுவதிலேயே கண்ணேக்கமா யிருக்கின்ருர்கள். இவர்கள் தங்கள் கையிலுள்ள பொருள்களை யெல்லாம் வீணிலே செலவழித்துவிட்டுப் பின்பு கடன்பட்டுக் கலங்கி நிற்கின்றனர். இன்னே ரனுபவித்துவரும் நிலையானது கன்மனமுடையானையும் அனலி லிட்ட மெழுகுபோல் உருக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. தேகத்திலே ஒரு நோய் வந்தால் அதனை ஔஷதாதிகளால் போக்கிக் கொள்ளல்கூடும்; மனதுக்கு ஒரு நோய் வந்தாலோ அது உடலை மட்டில் வைத்து உயிரை வாட்டி நாள் தோறும் சிறிது சிறிதாக அவ்வுயிரையே யுட்கொள்ளும். ஆகையால் அத் தகைய துன்பம் வாரா வண்ணந் தடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது அறிவுடைய மாந்தர்தந் தவருக்கடன்பாடாம். ஆனல் கடன்கொள்ளல் சிற்சிலருக்குச் சிற்சில ஸமயங்களில் இன்றியமையாததே. அரசரும் வணிகரும் கடன் கொள்ளாமலே காலந்தள்ளுதல் ஒருவாற்ருனும் இயையாது; இன்னேர் ஆவசியகமான காலங்களில் கடன் கொடுத்தும் கொண்டும் வந்தால்மட்டில் இவர்களுக்கும் ஏனையோர்க்கும் பயன் விளைதல்கூடும். அரசர் வணிகரல் லாத மற்றவர்களுக்கும் கடன் பெறவேண்டிய இன்றியமையாத சமயங்கள் சிலகாலங்களில் நேருதலுண்டு. அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் இயல்புக்குத் தக்கவாறு கடன்பெற்றுக்கூடிய சீக்கிரத்தில் அதனைத் திருப்பிக்கொடுத்துவிடு தல் குற்றமாகாது. அப்படிப்பட்டவர்களைப் பற்றி நாம் கவலை கொள்ளவேண் டிய தவசியமில்லை. நம்மவர்களிற் பலர் தமக்குள்ள பொருள்களை யெல்லாம் வீணிலே செலவழித்து அபரிமிதமான கடனைப்பெற்று மீட்டுங் கொடுக்க வகையற்று நெஞ்சம் புண்ணுய், புண்ணிற் கோலிடுவதுபோல் கடன்காரர் குத்திவருத்த ஆற்ருெணுத்துயரத்தி லாழ்கின்றனர். இன்னேர் படுங் கட னும் செய்யும் செலவும் நேரியனவோ என்பதைப்பற்றியும், அங்ஙனம் செய்வ தனல் விளையும் எண்ணிறந்த தீங்குகளைப்பற்றியும், அவைகளைப் போக்கிக் கொள்வதற்கான நல்லுபாயங்களைப் பற்றியும், ஒவ்வொருவரும் கவனிக்க வேண்டியது மிகவும் ஆவசியகமாதலால் அவைகளைப்பற்றியே ஈண்டு விவர மா யாராய்வாம்.

நம்மவர்கள் சாதாரணமாய் இக்காலத்தில் கடன்படுவதற்குள்ள கார ணங்கள் பலவற்றையும் ஆராய்ந்து பார்க்கின், அவைகளை இரண்டு பிரிவாக ஒருவாறு வரையறுத்துக் கூறலாம்.

முதலாவது : வீண் வழக்குக்களில் தலையிட்டு அபரிமிதமாகச் செலவு செய்து கடனுக்குள்ளாதல். **இரண்டாவது** : செல்வர்களைப் பார்த்துத் தாமும் **போலிச்செல்வர்**களாகித் தம்மியல்பறியாது செலவிட்டுக் கடனுக்குட்படல்.

இவற்றுள் முதலிற்கூறிய வழக்காளிகள் நிலைமை மிகவும் பரிதபிக்கத்தக்கது. இவர்கள் வழக்குண்டானதற்குக் காரணத்தை விசாரித்தால், அது மிகவும் ஸ்வற்பமாயிருக்கும். பின்வரும் பேராபத்துக்களை இவர்கள் ஒரு நிமிஷ நேரமாவது ஆராய்ந்து பார்த்திருப்பார்களானால், இவர்களே வழக்கினின்றும் விலகியிருப்பார்கள். வழக்கென்று நியாயஸ்தலங்களுக்குச் சென்று விட்டாலோ, பின்பு இவர்கள் செலவு செய்யும் ரூபாயைக் கணக்கிட்டு முடியாது ஒரு வழக்கினின்றும் பல வழக்குக்கள் கிளைக்கும். ஆரம்பத்திலிருந்த சிறு பகையானது காற்றுடன் சேர்ந்த நெருப்பைப்போன்று விரைவினில் விருத்தியாகும். பொய்ச்சாட்சிகளும் பொய்ப்பத்திரங்களும் மேன்மேலும் பிறக்கும். சாட்சிக்காரரோ, 'எரிகிற வீட்டில் கொண்ட மட்டில் லாப'மென்று வந்த மட்டும் பெறுவர். வழக்காளியோ, 'சாட்சிக்காரன் காலில் விழுவதினும் சண்டைக்காரன் காலில் விழலாகாதா?' என்று நினைப்பானே யொழிய அதனுடனாவது சமாதானத்துடன் திரும்பான். கையிலுள்ள பொருளெல்லாம் செலவழிந்ததும், நமது பட்சம் ஜயமானால் சகல கடன்களையு மொருங்கே தீர்த்து விடலாமென்று மேலும் மேலும் கடன்பட்டுக் கடைசியில் மீளாத் துயரத்துக்காளாவான். ஏனெனில், வழக்கில் ஜயாபஜய மிரண்டு மொன்றே. தோற்றவன் அன்றே கெட்டான். ஜயித்தவன் சில நாளைக்கெல்லாங் கெட்டான். கானலை நீரெனக்கருதிக் கலங்குமாறு வழக்கினாற் பெரிதும் பயனடையலாமென்று கருதியவன் தன் இதர சொத்துக்களை யெல்லா மிழந்து தானும் கடனுக்குள்ளாகிப் பரிபவப்படுகின்றவனாகின்றான்.

இரண்டாவது கூறிய போலிச்செல்வர்களின் நிலையோ, வழக்காளிகளின் நிலையினும் அதிகமாக வருந்தற்பாலது. இன்னோர்க்கு, வருவாய்க்குத் தகுந்தபடி செலவு செய்தல் பேரவமானமாம்! ஆயிரமுடையார் ஐம்பது கொடுத்தால், தாமும் அங்ஙனமே செயதல் வேண்டும்; அல்லாக்கால், அது தமக்கு இழுக்காரும்! அந்தோ! இன்னோர் தத்தம் இயல்பினை உணராதவா றென்னே! தமது கையிலிருந்து மிதமிஞ்சிச் செலவழிக்கினும் அஃதத்துணைக் குற்றமாகாது. கடன்பட்டு ஆயிரமாயிரமாகச் சுபாசுபங்களிலும் இதர விஷயங்களிலும் பொருளை வாரி யிறைப்பது எவ்வளவு அறிவீனம்!

கடன்பட்டு வாழ்வதினும் இரந்து வாழ்தல் மிக மேலானதன்றோ? கடன் கொடுத்தவனைக் காததூரத்துக் கப்புறங்கண்ட விடத்தும், கடன் பட்டவன் தலைகுனிந்து வருந்துவதை என்னென்றுரைக்கலாம்? அக்காலத்துள்ள அவன் மனநிலையை யாரே அறிய வல்லார்? இதனாலன்றே,

'கடன் பட்டார் நெஞ்சம் போலக் கலங்கினனிலங்கை வேந்தன்' என்றுகம்பரும் கூறுவாராயினர்? நம் நாட்டிற் பெரும்பான்மையோர் கடன் பெறுங்காலத்தில் யோசனை செய்வதே கிடையாது; கண்ணை மூடிக்கொண்டு எத்தகைய நிர்ப்பந்தமான விதிகள் ஏற்படுத்திய போதிலும் அவற்றிற் கெல்லாம் இணங்கிக் கடன் கொள்ளுவதிலேயே கருத்தாய் நிற்பர்; அவ்விதிகளின்படி தம்மால் நடக்கக்கூடுமோ, குறித்த காலத்தில் தாம் வாங்கிய தொகையை மீட்டுங்கொடுத்த லியலுமா வென்பதை யொருபொழுதுமோரார். கடன்காரன் வந்து மறிப்புழி, வேறோரிடத்திற் கடன்பெற்று அவன் தொல்லையைத் தீர்ப்பர். ஓரிடத்திற் கடன் பெறுவதும் அதனைத் தீர்க்குமாறு மற்றோரிடத்திற் கடன் பெறுவதுமாக, இவ்விதமாய்த் தம்வாணாள் முழுவதையும் வீணாளாய்க் கழியாநிற்பர். அந்தோ! அரும்பெரு மானுடப் பிறவியாலெய்தும் பயனிதுவேயோ! நம் நாட்டிலுள்ள செல்வர்களில் எத்தனை பெயர் இக்கடனால் வறுமை யெய்தினர்! எத்தனை ஜமீன்தாரர் தமது ஜமீனையிழந்து தமக்குப் பிறர் ஜாமீன் சொல்லவேண்டிய நிலையை யெய்தினர்! எத்தனை பெயர் யாவராலும் நன்கு மதிக்கத்தக்க உயர்நிலையிலிருந்து, யாவராலும் பரிகசிக்கத்தக்க இழிநிலை யடைந்தனர்! எத்தனை பெயர் கடன்காரன் செய்யும் அவமானங்களைப் பொறுக்கலாற்றாது தற்கொலை புரிந் துயிர் துறந்தனர்! அம்மம்ம! கடனால் விளையுந் தீங்குகளை யாராயின், கடனிலுங்கொடியதொன்றிவ்வுலகிலுமுளதோ?

செல்வர் ஆயிரக்கணக்காய்க் கடன் பெறுவதுபோல ஸ்வற்பவரும்படியுடையாரும் தம்மியல்புக்கு மிஞ்சிய கடனைப் பெறுகின்றனர். மாதச்சம்பளமுடையார் கடைகளில் சாமான்களெல்லாம் கடனாய்ப் பெறுவர். கடைக்காரனோ, ஒன்றுக்கு இரண்டாய் விலையிட்டுக் கடைசியில், குருவியின் தலையிற் பனங்காயைச் சுமத்தியதுபோல, இவர்கள் தலையிலுந் தாங்கொணாக் கடனைச் சுமத்துவன். குடித்தனக்காரர் பலர் விதை முதலியவற்றிற்காகக் கடன் பெறுவதுண்டு; கழனிகளில் எரு தழை முதலியன இட்டுக் காலை முதல் மாலைவரை வருந்தியுழைத்துப் பயிரிட்டுத் தானியத்தை யறுக்குங் காலத்தில், கடன்காரன் வந்துமறித்து, அத்தானிய முழுவதையுந் தன் கோணிகளில் நிரப்பிக்கொண்டு போய்விடுவான்.

ஆதலின், செல்வர் முதல் வறியரீறாக யாவர்க்கும் கடன் பெறுவதாலுண்டாகுந் தீங்குகள் பலவாம். கடன் பெறுவோர் அங்ஙனம் பெறுவதற்கு முந்தி, அதனால் வருந் தீமைகளையும், 'ஆகா றளவிட்டி தாயினுங் கேடில்லை, போகா றகலாக் கடை' என்ற திருக்குறளையும் 'கடனுண்டு வாழாமை காண்டலினிதே' என்ற நந்தமிழ் மூதாட்டியின் வாக்கையுஞ் சற்றே கவனித்தல் இன்றியமையாததன்றே?

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

ஆங்கில மன்னரா மறிவினின் மிக்கோர்
பாங்குட னாளுமிப் பரந்தநாட் டினிற்சீர்
திருத்த மென்னுந் திகழொளி தோன்றிப்
பொருத்த மில்லாப் பொல்லா விதிகளை
மாற்றுதல் நலமென மதியுட னுரைக்கிற்
கூற்றுவ னுரையெனக் கொதிப்பது மென்னே!
எவ்வெவர் கூறினு மெய்ப்பொரு ளாயினுஞ்
செவ்விதேற் கொண்டுபின் செல்லலு மிழிவோ?
நம்மவர் நலந்தனை நயம்பட நாடினோர்
செம்மை மொழிகளைச் சிதைப்பது மழகோ?
பொல்லாக் கடனதிற் பொட்டெனத் தலையிட்
டெல்லாப் பழிச்சொலு மேற்றுத் திரிகுவீர்!
என்னோ நீவி ரெட்டுணை யேனு
மன்னோ ருரைதனை யறியா தேங்குதல்?
கல்லாப் புல்லர்போற் கடனெனுங் கடலி
லல்லும் பகலுநீ ரமிழ்ந்து விழிப்பதென்?
கடனென் பதனை விடமெனக் கருதீர்!
திடமுடன் பெறுவீர்! திகைத்து நிற்பீர்!
மாளா வழக்கினில் மாண்டகு பொருளெலாம்
வாளா விறைத்து வகையிலா தேங்குவீர்!
மைந்தர் மணமெனிற் சிந்தை கனிந்துநீர்
நுந்த மியல்பினை நொடிப்பொழு தோரீர்!
'செல்வர் மணந்தனிற் செலவிடும் விதம்போல்
நல்லது, யாமும் நல்குவோ' மென்பீர்!
பத்தீ ராயிரம் மொத்தமா யளிப்பிரே
லெத்தகை வட்டியுஞ் சித்தமே யென்றுநீ
ரான்றோர் நுந்தமக் கன்புடன் நிறுவிய
வான்றோய் வீட்டையும் வளம்பெறு நிலத்தையுந்
தேடரும் பொருளையுந் தெளிவிலா தையகோ!
ஈடென வன்னோர்க் கெழுதிநீர் வைப்பீர்!
இவ்வா றிடுக்கணுற் றெய்திய பொருளை
ஒவ்வா விதந்தனி லொழிப்பது மென்னே!
மணமகன் றனையும் மற்றங் குளாரையுங்
கணமதில் வெருட்டிக் கண்ணினால் மயக்கி
நகுவார்க் கிடமாய் நடுவினிற் றோன்றி

வெருவா யரற்றி வெற்றொலி செய்து
மானம் விற்றுணும் மானமில் வேசைய
ராடலுக் காயிரம்! பாடலுக் காயிரம்!
நாடிய வவள்தன் நட்டுவற் காயிரம்!
பந்தலுக் காயிரம்! பார்ப்பவர் வியக்குஞ்
செந்தழற் காயிரம்! சேவகர்க் காயிரம்!
உடைக்கோ ராயிரம்! உணவுக் காயிரம்!
கடைக்கட் டங்கிய கடனுக் காயிரம்!
விரும்பி வந்தோர் வெகுமதிக் காயிரம்!
தெரிந்தோர்க் காயிரம்! தெரியார்க் காயிரம்!
என்றே நீவி ரெய்திய பணமெலா
மன்றே வீணினி லறவே யொழிப்பீர்!
என்னே பெருமை! என்னே புகழ்ச்சி!
மருமக னுங்கள் மனையகம் புகுமுன்
தெருவினி லும்மைத் தேடுவார் பலரே!
'அவரா' வென்பீர்! 'ஐயோ' வென்பீர்!
'எவருமுள் ளிலையென் றியம்புமி' னென்பீர்!
நாணா துமையவர் நாடி யுட்புகிற்
காணா தோடிக் காற்றாய்ப் பறப்பீர்!
தந்தை தாயர் மைந்தர் முதலினோர்
சிந்தை யுருகிச் சிதறுண் டழவும்
இல்லும் நுந்தமக் கிலையே யென்று
பல்லோ ரெள்ளிப் பரிகசித் திடவும்
வீடும் வாசலும் வெளியார் கொள்ளவும்
வாடி யந்தோ! வருந்துவீர்! வருந்துவீர்!!
முன்னோர் நுமக்கு முதற்பொருள் படைத்து
மென்னோ நீரிவ் விழிநிலை யடைந்தீர்?
உள்ள நும் மியல்பினை யுள்ளவா றாய்ந்திரே
லெள்ளள வேனு மிக்கதி யெய்துமோ?
அன்பாய் நீவி ரகமகிழ்ந் தீன்ற
இன்பப் புதல்வர்க் கென்னோ வைப்பீர்?
மதியுட னுழைக்கினும் மாற்றொணாக் கடனை
நிதியென் றவர்க்குநீர் நிறுத்தலு நீதியோ?
ஏழையென் றுமைப்பல ரெள்ளினுங் கேடிலை;
கூழைக் குடித்ததாய்க் குழறினு மிழிவிலை;
கடன்மிகக் கொண்டு கடனளித் தார்க்குநீ
ரடிமை யானிரென் றறைதலே தீதாம்.

தீதோ விலையோ தெளிவுட னுய்வீர் !
ஏதோ வுரைத்தனென் றெம்மையு மெள்ளலீர் !
75. கடன்பெறுங் கொள்கையைக் கனவினுங் கொளாது
விடுமின் விடுமின் விடுமின் விடுமினே !!!

சேயூர் - முத்தைய முதலியார்.

THE GREATNESS OF SATAKOPA.

மாறன் பெருமை.

'மாறன்' என்பவர் விசிஷ்டாத்துவைத சித்தாந்திகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் தத்துவார்த்தங்களை யருளிச் செய்தவரென்று கொண்டாடப்படும் பதின்மருள் தலைமைசான்றவர் இவரைப் பிரபன்ன ஜன கூடஸ்தரென்றும்

" அம்பொன் னரங்கர்க்கு மாவிக்கு மந்தரங்க
சம்பந்தங் காட்டித் தடைகாட்டி—உம்பர்
திவமென்னும் வாழ்வுக்குச் சேர்ந்த நெறிகாட்டு
மவனன்றோ ஆசாரி யன்.

என்று சொல்லுகிறபடி ஆசாரிய விலக்கணம் பூர்த்தியா யமையப் பெற்றவராதலின் பரமாசாரியரென்றும் சொல்வதுண்டு. இவருடைய நாமங்கள் பலவுளவாயினும் சர்வ சாதாரணமாய் வழங்கிவருகிற நாமங்களாவன :--திருவாய் மொழிப்பெருமாள், வேதமெழச்செய்தபெருமான், நம்மாழ்வார், ஞானப்பிரான், ஞானத்தமிழ்க்கரசு, திருமெய்ஞ்ஞானக்கனி, அமுதகவி, முத்தமிழ்க் குரிசில், பாவலர் தம்பிரான், வினவாதுணர்ந்த விரகன், குருகைப்பிரான், பொருனைத் துறைவன், திருநாவுடைய பிரான், தென்னரங்கன்பொன்னடி, திருநாவீறன், நங்கை சிறுமுனி, நம்பிகணுதன், காரிமாறன், முகில் வேந்தன், வகுள பூஷணன், ஜன்மபோகி, பராங்குச முனி, சடகோப மகர்ஷி.

என இவைபோன்ற திருநாமங்கள் பலவுள. இவ்வளவு நாமங்களும் உபசாரமாய் வழங்குகிறவோ அல்லது உண்மையா யிவருக் கவ்வளவு ஏற்றமுண்டோவென்று விசாரிக்குங்கால் இந்த நாமங்களொவ்வொன்றும் அவருடைய பிரபாவத்தி னெவ்வொரு வைலக்ஷண்ணியத்தை விளங்கும்படி ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்களிற் சாற்றப்பட்ட தென்பது விளங்கும். அவை விரிக்கிற் பெருகும். இவ்வாழ்வார்,

" செந்தமிழ் மணக்குந் தென்பாண்டி நாட்டில்
கங்கையிற் புனிதமாங் காவிரி கைதொழு

மேதக வுற்று விளங்கிரு மருங்கினும்
பொன்கொழித் தோடும் பொருனைத் துறையிற்
குவலயம் போற்றுங் குருகூரதனில்''

திருவழுதி வளநாடர் வம்சத்தில் காரி மஹாராஜனுடைய மனைவி மகப்பேறில்லாது வருந்தி திருக்குறுங்குடி நம்பியை வெகுநாள் பிரார்த்திக்க அவரும் "நாமே வந்து பிறக்கிறோம்'' என்று வரப்பிரதானம் பண்ணின பிரகாரம் உடைய நங்கையாரிடத்தில் "என்நோன்பு நோற்றாளோ இவனைப் பெற்றவயிறுடையாள்'' என்று யாவரும் கொண்டாடும்படி பகவத் அவதாரமாக அவதரித்தருளினார். சர்வேசுவர னிவ்வாறு அவதரிக்கவே,

"சென்றாற் குடையா மிருந்தாற்சிங் காதனமாம்
நின்றான் மரவடியாம் நீள்கடலு—ளென்றும்
புணையா மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்
அணையாந் திருமாற் கரவு''

என்றபடி சர்வகால சர்வதேச சர்வாவஸ்தைகளிலுஞ் சர்வேசுவரனை விட்டுப் பிரியாது நிரந்தரகைங்கிரியஞ் செய்துகொண்டு வரும் ஆதிசேஷனும் மழையும் வெயிலும் இவர்மேற் படாதிருக்கும்படியாக இவருக்கு முன்னரே உறங்காப்புளி யென்றழைக்கப்படுகிற திருப்புளிய மரமாய் வந்தவதரித்தருளினார். இவ்வாழ்வார் பிறக்கும்பொழுதே,

"அவயவ மெல்லாம் நெரிந்திட வெருவுற் றமைந்தயோ னித்துவா ரத்தாற்
புவியினிற் றனதா லூழ்வினை யோடுற் பூதமாம் புறம்பில்வா யுவினு
னவையுறு ஞானந் தான்பறி பட்டு நண்ணிய பசியினு னலியுண்
டுவங்கயி லன்னை யெண்ணெயாற் பாலா லுயிர்பரி கரிக்கவுய்ந் திருக்கும்.''

என்று கர்ப்ப உபநிடத முறையிடுகிறபடி ஜனனாவஸ்தையில் சகலான்மாக்களையும் வருத்தி ஞானத்தைப் பறித்துக் கொண்டுபோகிற சடம் என்கிற வாயுவானது இவரிடம் நெருங்க இவரதைக் கோபித்துக் கொண்டு பரிபூரண ஞானாதிகராய் ஜிதேந்திரியராய்ப் பிறந்தமையின் இவருக்கு **சடகோப**ரென்கிற திருநாம முண்டாயிற்று. இவர் பிறந்தது முதல் கண்களை விழித்து முறுவல் செய்யாது முலையுண்ணாமல் மௌனத்தோடே கைகாலசைவின்றி யிருப்பினும் யாதொரு வாட்டமுமின்றி திவ்விய தேஜஸ்ஸோடேகூடி விளங்கவே பெற்றோர்கள் தங்களுக்கு முன்வாக்களித்த பகவத் வாக்கியத்தை மறந்து தங்கள் பிள்ளையென்று புத்திபண்ணி அதைப்பேசுவிக்கைக்காகத் தாமிர பர்ணியின் தென்கரையிலே நித்தியவாசம் பண்ணிக்கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும் பொலிந்துநின்றபிரானைச் சேவிக்கப்பண்ணி இக்குழந்தைக்கு 'மாறன்' என்று திருநாமஞ் சாற்றி அருகிலிருந்த புளியமரத்தினடியிலே பொற்றொட்டிலில் வளர்த்திப் பாதுகாத்து வந்தும் பூர்வம்போல கண் வாய் திறவாதிருக்கவே நம்பிவாக்கியத்தைச் சிறிது நினைந்து தம் விதியையும் நொந்து இராஜா

வும் இராஜபத்நியு மரண்மனைக் கேகினார்கள். இவ்வாழ்வார் திருப்புளிய மரத்தினடியில் பதினாறு வருடம் "உண்ணுஞ் சோறும் பருகு நீரும் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன் எம்பெருமான்" என்று திருக்கண் மலர்களை விழியாது ஆகாராதிகளை யொழித்து மௌனியாய்ப் பத்மாசனத்தில் ஞானமுத்திரையோடே எழுந்தருளியிருந்தார். இவரிப்படி யிருக்க திருக்குருகூருக்குச்சமீபமாயுள்ள திருக்கோளூரி லவதரித்துத் திவ்விய தேசயாத்திரையாய் அயோத்திக்குச் சென்று அங்கே யோக நிஷ்டையி லிருந்த ஸ்ரீமதுரகவி ஆழ்வாருக்குத் தென்றிசையில் ஒரு தேஜஸ் தோன்ற அவர் தனது யோக மகிமையினாலிது அப்பிராகிருத தேஜஸ் என்றறிந்து தென்றிசை நோக்கி வரவே தேஜஸும் தெற்கேயே போகக் கடைசியா யிப்புளிய மரத்தில் வந்து அடையவே இவரும் திரிகால உணர்ச்சியினால் சடகோபனை பகவதவதார மென்றறிந்து தனக்கு அவனை ஆசாரியனாக மதித்து உறங்காப் புளியான திருப்புளிய மரத்தடியிலே பதினாறு பிராயமுடையவராய்க் கண்களை விழியாமல் பத்மாசனத்தில் திவ்விய தேஜோமயமாய் ஞானமுத்திரையோ டெழுந்தருளியிருக்கும் சடகோபனைப் பார்த்து இவருக்கு உயிருண்டோ காது கேட்குமோ வென்று அறிகைக்காக ஒரு சிறு குண்டுக்கல்லை அவர் முன்னே போட அவரும் திடுக்கென்று திருக்கண்கள் மலரவிழித்துப் பார்க்க மதுரகவியும் இவருக்கு வாக்குண்டோ இல்லையோ வென்று அறிகைக்காக அவனைப் பார்த்து "செத்ததின் வயிற்றிற் சிறியது பிறந்தால் எத்தைத்தின்று எங்கேகிடக்கும்"? என்று கேட்க அவரும் "அத்தைத்தின்று அங்கேகிடக்கும்" என்று விடையளித்தார். இக்கடாவிடையி னர்த்தத்தைக் கீழே கண்டுகொள்க. மதுரகவிகளும் இவர் மகானுபாவரென்றறிந்து இவர் திருவடிகளில் பக்தி பண்ணி நாம் கரையேற வேணுமென்றெண்ணங்கொண்டு சடகோபருடைய திவ்விய மங்களவிக்ரகத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு அவர்மீது "கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு" என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாசுரங்களைப்பாடி "தேவுமற்றறியேன் குருகூர் நம்பி, பாவினின்னிசை பாடித்தரிவனே" என்று ஒருபடிப்பட்டு ஆநந்தக்கடலில் மூழ்கியிருக்கும்பொழுது சடகோபரும் இவருக்குப் பிரசன்னராய் "லோகோஜ் ஜீவனார்த்தம் நாம் உடையநங்கையின் வயிற்றில் வந்தவரித்தோம். அஞ்ஞானத்தைக் கடிந்து ஞானத்தை ஊட்டக்கூடிய தத்துவங்களை வெளியிடுகிறோம். நீர் பட்டோலை கொள்ளும்" என்று நியமித்து உறங்காப் புளி யென்ற புளியமரத்துக் குள்ளிருந்தே பாசுரங்களை வெளியிட மதுரகவி

1. ஞானசூனியமாகிற பிரகிருதியில் ஜீவன் சரீரசம்பந்தம் பெற்றால் எதைத்தாரக போஷக போக்கியமாய்க்கொண்டு எவ்விடத்திலே யிருக்கும்? விடை. அந்தப்பிரகிருதியையே போக்கியமாகக் கொண்டு அங்கே கிடக்கும்.

2. பிரகிருதியிலகப்பட்ட ஜீவன் ஞான விகாசத்தை யடைந்தால் எதை அநுபவித்து எங்கே யிருக்கும்? விடை. அகாரப் பொருளான ஸ்ரீயப்பதியையே தாரகாதிகளாய்க் கொண்டு அவன் சன்னிதியிலே யிருக்கும்.

கள் பட்டோலை கொண்டு ஆதிசங்கல்பத்தை நிறைவேற்றியருளினர்.) சடகோபராலருளிச் செய்யப்பட்ட பிரபந்தத்துக்குத்தான் திருவாய்மொழி யென்று பெயர். மாறன்பணித்த மறையென்பதுமிதுவே. இவர் திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி யென்ற மூன்று திவ்வியப் பிரபந்தங்களினால் ருக்கு, யசுர், அதர்வணம் என்கிற மூன்று வேதங்களின் சாரார்த்தத்தையும் சரம பிரபந்தமான திருவாய் மொழியால் சாமவேத சாரார்த்தத்தையுமருளிச்செய்தார். இது கேவலம் தமிழிலே பயின்று வடமொழிப்பயிற்சியின்று சாஸ்திர வாசனையறியாத சிற்றறிவுடையோர் பேரபிமானத்தாற் கொண்டகருத்தன்று. சடகோபருடைய அருட் செயல்களை திரவிடவேதமென்று, திரவிடவேதம் கீர்வாண வேதமாகிற உபயவேதாந்தப் பிரவார்த்தகர்களாய் அக்கிர வருணத்தி லவதரித்தும் வருணபிமானமின்றி ஞான சிரேஷ்டர்களாய் விளங்கிய ஆரியமணிகள் ஏககண்டமாய், நிருணயித் திருக்கின்றார்கள்.

ஸ்ரீவை - இராமசாமி பிள்ளை,

PEACE OF MIND.

மனவமைதி.

மனவமைதியாவது தாக்கருந் துன்பங்கள் தலைவந்தக்காலும் அவற்றைக்கண்டு உள்ளமுடையாது அவை போவியாமென நீக்கி நிற்கும் உரனுடைமையாம். இதனைக் கலக்கமில் சிந்தை யென்பாருமுளர். இயற்கையால் நேருந் துன்பங்கள் கண்டு மக்கள் மனம் வருந்துவாரெனினும், அன்னார் தாஞ் சினஞ் செலுத்துதற் குரியதோ ரிடமுமின்மையாற் றாமே யடங்கியமைவர். மற்றுச்செயற்கையால் நேருந் துன்பங்களான் உள்ளநிலை வேறுபடாதிருத்தலே மேதக்கதாம். செயற்கையால் நேருந் துன்பங்களாவன பிறர் தமது மொழி செயல்களான் அறிந்தாதல் அறியாமலாதல் செய்வனவாம். அன்னார் அறியாது செய்தனராயின் மனவமைதி குலைந்து வெகுள்வதற்கு நியாயமில்லை. எனவே பிறர் அறிந்துவேண்டுமென்று துன்பஞ்செய்துழியே பலர்க்கும் மனவமைதி குன்றுதலியல்பு. அன்னாரை யொறுக்க அறக்கடவுளும் அரசனுமுளர்.

"தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்
றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தா—னும்மை
யெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொ லென்று
பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன்"

என்று வேளாண்வேதம் முழங்குதலை யாவரே கேட்டிலாதார்? நாவடக்கமின்றி வாய்திறந்து வழங்குஞ்சொல் பிறர்க்குத் துன்பஞ் செய்யுமென்பதை

யுணர்ந்தும் உணராப்பேதைகள் எத்துணையோர்! இத்தகைய பேதைகளாயினா ரது புன்சொற்களைக் கேட்குமாறு நேரிடினும் அவற்றாற் சிந்தை கலங்க லின்றி வாளாதிருத்தலே நலம். அவ்வாறன்றி அவர் வாயை யடக்குவே மெனப் புகுவார் செயல் வீணாகுமென்பது திண்ணம். இதனைத்,

“தெரியா தவர்தந் திறனில்சொற் கேட்டாற்
பரியாதார் போல விருக்க—பிரிவில்லா
வம்பலர் வாயை யவிப்பான் புகுவாரே
லம்பலந் தாழ்க்கூட்டு வார்”

என்ற பழமொழிப் பாடல் வலியுறுத்துமாறு காண்க. தம்மினும் மிக்கார் தமக்குத் துன்பஞ்செய்தாராயினும் அவர் மாட்டுச் சினஞ்செய்யாதமைதல் அறிவுடைமையாம்; தம்மையொத்தார் அங்ஙனஞ்செய்யின் அவரைவெகுளா தமைதல் நலமுடைத்தாம்; தம்மினும் இழிந்தார் அவ்வாறு செய்துழிச் சினங் காத்தமைதல் சிறப்புடைத்தாம். ஆகவே இம்மூவகையிடத்தும் மனவமைதி யுடையராதலே வேண்டற்பாலதாம்.

மனம் இயற்கையாகவே யெப்பொழுதுஞ் சஞ்சலப்படுந் தன்மையது. அதனை யடக்கியாளுதல் ஒவ்வொருவருக்கு முற்ற கடப்பாடாம். தீயோர் மல் கிய இவ்வுலகத்தியல்புகளு ளொன்று தம்மினு முயர்ந்தோரைத் தமக்கிணை யாவாரென மதித்தொழுகுதலாம். அதனாற் பெரியோர்க்கு வருவதோர் இழி வென்னை? ஒன்று மின்றென்பது தேற்றம். மற்று அது புன்காகம் அன்ன நடை நடக்கப் புகுவதுபோலும்! இதுபற்றியன்றே,

“நெறியா லுணராது நீர்மையு மின்றிச்
சிறியா ரெளியரா லென்று பெரியாரைத்
தங்கணேர் வைத்துத் தகவல்ல கூறுதல்
திங்களை நாய்குரைத் தற்று”

என்று முன்றுறையரையனார் கூறியதூஉமென்க.

என்னே மனவமைதியினியல்பு! அதுவே எல்லா நற்குணங்களுக்கும் முதற் பெருங்கருவி; அதுவே பெரியோருக் குற்றதோர் வல்லரண்; அதுவே யின்பப்பேரூற்று; அதுவே யன்பினுக் காணிவேர்; அதுவே யருளிற்கு வித்து; அதுவே மெய்த்தவம்; அதுவே தவப்பயன்; அதுவே நல்லறன்; அதுவே தலைப்படுவிரதம்; அதுவே சிந்தைக் கணிகலன்; அதுவே நிலமகள் பெருநலன்; அதுவே யுளத்திற்கு நந்தா விளக்கு; அதுவே புகழொளி வழங் கும் மதியம்; அதுவே தீங்கிருள் நீக்கும் பரிதி!

இத்துணைச் சிறப்புக்களுமுடையதாய் விளங்காநிற்கும் அம்மனவமைதிப் பேறுடையாரே பாக்கியவான்கள்; அவரே நோயற்ற வாழ்க்கையர்; அவரே பேரறிவாளர்; அவரே நல்லொழுக்கமுடையார். ஆதலின் மனவ

மைதியுடைமையே நமது கடமைகளுட் சிறந்ததாமென வுணர்ந்து அது பெறத்தக்கவாறு ஒழுகுவோமாக. நூல்களனைத்திற்கும் முடிந்த கருத்து இதுவேயாகும்.

என்று மென்குறை யெங்கும் பரப்புவோ
னென்றன் மாணவ னென்னினு மற்றென்பா
னின்று வேலை நிகழ்த்துந னென்னினு
மன்ற வென்குரு வாக மதிப்பெனல்.

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார்.

RADHARANI: A NOVEL.

இராதாராணி.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

அஞ்சுவருஷங்கள் ஆயின. இராதாராணி பதினாறுவயதுள்ள பரமசுந்தரியாயினாள். அவள் அந்தப்புரத்திலேயே இருந்தமையால் அவளது ரூபசவுந்தரியாதிகளை எவரும் பார்ப்பதற்கு அவகாசமில்லை. அவளது கல்யாணகாலம் நெருங்கிற்று. அவள் யாரை வரிக்கின்றாளோ அன்னானுக்குக் கலியாணம்பண்ணலாம் என்று காமாக்கியன் யோசித்து, அவள் விருப்பத்தை அறிந்துகொள்வதற்குத்தன்மகளான வசந்தகுமாரியை யழைத்துத்தன் மனக்கருத்தை யவளுக்குத் தெரிவித்தான். வசந்தகுமாரி இராதாராணிக்கு முக்கிய சிநேகியாயிருந்தாள் தந்தை கூறியதைக்கேட்ட வசந்தகுமாரி மந்தகாசத்துடன் தகப்பனைப்பார்த்து, 'ருக்மிணீகுமாரராயனென யாரேனு மிருக்கின்றானா?' என வினவினாள்.

காமாக்கியன் வியப்புற்று 'அப்பெயருள்ளவனை நான் பார்க்கவில்லை. ஏன்?' என்று கேட்டான்.

வசந்தகுமாரி.—இராதாராணி ருக்மிணீகுமாரனை யன்றி மற்றெவரையும் மணப்பதில்லை யென்றாள்.

காமாக்கியன்.—அஃதெவ்வாறு? அவ்வன்னிய புருஷனுக்கும் இராதாராணிக்கும் பரிசயமாவதற்குக் காரணமென்னை?

வசந்தகுமாரி தலை வளைந்துகொண்டு புன்முறுவல் செய்து இராதாராணியினிடம் தான்கேட்ட இரதோற்சவத்தன்றிரவு நடந்தவற்றையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய்த் தந்தைக்குத் தெரிவித்தாள். காமாக்கியன், ருக்மிணீ குமாரனைப் புகழ்ந்து, இராதாராணி என்னவோ பிரமை பிடித்திருப்பதுபோல் தோற்றுகிறது. கலியாணம் நன்றியறிவை யனுசரித்துச் செய்யத்தகுந்ததன்று. ருக்மிணீ குமா

ரனுக்கு நன்றியறிவைப் பாராட்டுவது இராதாராணிக்குக் கடமையே. சமயம் வாய்க்கும்பொழுது அவனுக்கு அவசியம் பிரதியுபகாரம் செய்தே தீரவேண்டும். ருக்மிணீ குமாரனுக்கு இவளைக் கல்லியாணம் பண்ணிக்கொள்ளு மவ்வளவு பாத்தியதை ஒன்றும் காணப்படவில்லை. இவ்வளவுக்கும் அவன் எச்சாதியானோ? எவ்வளவு வயதானவனோ? என்பவை யாருக்கும் தெரியா; அவனுக்கு வேறே பெண்டு பிள்ளைகள் இருக்கின்றார்களோ என்னவோ, அவன் இவளை மணப்ப தெங்ஙனம்? இவற்றை யெல்லாம் யோசிக்குமாறு இராதாராணிக்குக் கூறவேண்டு மென்று சொன்னான்.

வசந்தகுமாரி.—அப்படிப்பட்ட சம்பந்தம் ஒன்றும் காணப்படவில்லையென்று இராதாராணிக்கே நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கிறது. ஆனால் அவ்விரவுமுதல் ருக்மிணீகுமாரனது உருவத்தைக் கற்பித்து மனத்தின்கண் வைத்திருக்கிறாள். ஜனங்கள் சுவாமியைப் பூஜிப்பதுபோல் அப்பிரதிமையைப் பிரதி தினமும் மனத்தினிடத்தே பூஜிக்கின்றாள். அவள் நம்மகத்துக்கு வந்து ஐந்தாண்டுகளாயின. இதுகாறும் ஒரு நாளாயினும் ருக்மிணீ குமாரன் பேச்சை எடுக்காத நாளில்லை. வேறு யாரை மணந்தாலும் இராதாராணி தனக்குச் சுகமில்லை யென்று உரைத்தாள்.

காமாக்கியன்.—(தனக்குள்) இஃதோர் பைத்தியப்பிணி; இதற்குச்சிகிச்சை ஆவசியகம்; ஆனால் ருக்மணீகுமாரனைக் கண்டு பிடிப்பதே முதற் சிகிச்சையென றெண்ணிக் கொண்டு, தானே ருக்மிணீ குமாரனைத் தேடுவதற்குப் பிரயத்தனப்பட்டு, கல்கத்தா முதலிய விடங்களில் தேடினதன்றித் தன் நண்பர்களுக்குந் தேடும்படி சொன்னான். இவ்வளவேயன்றி தன் கக்ஷிக்காரர்களுடன் சொல்லிக் கிராமாந்தரங்களிலுந் தேடும்படி செய்தான். கடைசியாக ஒவ்வொரு சமாசார பத்திரிகையிலும் விளம்பரம் செய்தான். எப்படி யெனில் :—

விஞ்ஞாபனம்.

பாபு ருக்மிணீகுமார ராயரவர்களுக்குத் தெரிவிப்ப தென்னவென்றால். இதனடியிற் கையொப்ப மிட்டவரிடம் அவசியம் வந்து பேசவேண்டும். அங்ஙனம் பேசுவதனால் ருக்மிணீ குமாரராயருக்கு மிகவும் சந்தோஷ முண்டாகுமே யன்றி அசந்தோஷத்துக்கு எத்துணையும் காரணமில்லை.

இங்ஙனம்.

ஸ்ரீ. காமாக்கிய நாதன்.

என்ன செய்தும் ருக்மிணீகுமாரனது சமாசாரங்கிடைக்கவில்லை. தினங்கள் சென்றன. மாதங்கள் கழிந்தன. அந்த வருஷம் போயிற்று ருக்மிணீ குமாரன் வரவேயில்லை.

சிலநாட்களுக்குள் இராதாராணிக்கு மற்ளுெரு கடுமையானவிபத்து சம்பவித்தது. அஃதென்னவெனில் காமாக்கிய நாதன் லோகாந்தரம் அடைந்ததேயாம். இராதாராணி அதனுல் மிகவும் துக்கமுற்று இரண்டாம் முறை தந்தையை யிழந்தவளாக வெண்ணிக் கொண்டாள். காமாக்கியனது சிராத்தம் முதலியன கழிந்த பின்னர் இராதாராணி தன் பிதுரார்ஜிதமான வீட்டுக்குப் போய் அங்கே வசித்துக்கொண்டு தன் ஆஸ்தியின் விசாரணை முதலியவற்றைத் தானே பார்த்துவர வாரம்பித்தாள்.

காமாக்கியனது திறமையால் அவளுடைய ஆஸ்தி அதிகமாய் அபிவிருத்தியாய்க் கொண்டிருந்தது.

ஆஸ்தியை யெல்லாம் சுவாதீனம் செய்துகொண்டு, இராதாராணி அப்பொழுதே இரண்டுலக்ஷம் ரூபாய்களைக் கவர்ன்மெண்டாரிடம் கொடுத்து அதைக்கொண்டு தன் சொந்த ஊரில் ஏழைகள் தங்குமிடம் ஒன்று ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும், அதில் அன்ன சத்திரத்திற்கு "ருக்மணீ குமாரராயர் மாளிகை" என்று பெயரிட வேண்டுமென்றும் விண்ணப்பம செய்துகொண்டாள்.

சர்க்காரார் இந்தப் பெயரைக் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஆனுல் அதைப்பற்றி இராதாராணியுடன் வாதிப்பவர் எவர், ஆதுலர்சாலை ஸ்தாபித்தாயிற்று. இராதாராணியின் தாயார் தன்வறுமை நிலைமையில் தன் சொந்த ஊரை விட்டு ஸ்ரீராமபுரத்திற் குடிசை போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஏனெனில் ஓர் ஊரிற் பணக்காரராயிருந்து, திடீரென்று, ஏழைகளாய் விட்டால் அவ்வூரில் வசிப்பதற்கு எவருக்குமே கஷ்டமா யிருக்குமன்ளுே! ஸ்ரீராமபுரம் அவள் சொந்த ஊருக்குச் சிறிது தூரமாயிருந்தது. அவள் சொந்த ஊரை நாம் இராஜபுரம் என்றழைப்போம். இப்பொழுது இராதாராணி இராஜபுரததிலிருப்பாள். ஆதுலர்சாலை இராஜபுரத்தில் இராதாராணியின் வீட்டுக்கெதிரே ஸ்தாபிதமாயிருந்தது; நாநாதேசங்களினின்று தீனர்கள் அகதிகள் வந்து அங்கே வாசம் செய்து வந்தார்கள்.

ஒன்றிரண்டு வருஷங்களுக்குமேல் ஒரு பெரிய மனுஷ்யன் அவ்வாதுலர்சாலைக்கு வந்தான். அவன் நடவடிக்கைகளைப் பார்த்தால் தீரனுயும், கம்பீரனுயும், மிகவும் தனிகனுயும் தென்பட்டான். அவன் ருக்மணீகுமார ராயர் மாளிகை என்றெழுதியிருந்த வாயிலின் அருகேவந்து நின்று காவலாளிகளைப் பார்த்து இது யாருடைய வீடு? என்று கேட்டான்.

காவலாளிகள் :—இதுயார்வீடு மன்று. இங்கேதீனர்களான அநாதைகள் இருக்குமிடம். இதை ருக்மணிகுமார ராயர்மாளிகை என்று சொல்லுவார்கள்.

பெரியமனிதன் :—இதன் உள்ளே போய்ப் பார்க்கலாமா?

காவலாளிகள் :—கேவலம் அநாதைகளா யிருப்பவர்களே போய் வாசஞ் செய்கையில் தாங்கள் போவதற்கு ஆடங்கம் உண்டா?

பெரியமனிதன் உள்ளேபோய்ப் பார்த்துக்கொண்டு வெளியேவந்து, இவ்விடத்து ஏற்பாடுகளைப்பார்த்தால் மிகவும் சந்தோஷமா யிருக்கிறது. இவ்வன்ன சத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது யார்?

காவலாளிகள் :—ஸ்ரீமதி ராதாராணி.

பெரியமனிதன் :—அப்படியானால் இதை ருக்மணீகுமாரராயா மாளிகை என்று சொல்வதென்ன?

காவலாளிகள் :—எங்களுக்கு அந்தச் சங்கதி ஒன்றும் தெரியாது.

பெரியமனிதன் :—ருக்மணீ குமாரராய ரென்பது யாருடைய பெயர்?

காவலாளிகள் :—யாருடைய பேருமன்று.

பெரியமனிதன் :—நீங்கள் சொல்லும் இராதாராணி வீடு எங்கே இருக்கிறது?

காவலாளிகள் :—எதிரேயுள்ள பெரியமாடவீடு.

பெரியமனிதன் :—இராதாராணி கணவனுள்ளவளா? கைம்பெண்ணா? உங்களுக்குத் தெரியுமா?

காவலாளிகள் :—கணவனுள்ளவளு மல்லள் கைம்பெண்ணுமல்லள். அவள் கலியாணமே பண்ணிக்கொள்ளவில்லை. பெரிய சாவகாரியின் மகள். அவளுக்கெவருமில்லை. கன்னியாதானம் செய்பவர் கூட இல்லை.

பெரியமனிதன் :—அந்த அம்மா புருஷர்கள் எதிரே வருவதுண்டா? இப்படிக் கேட்கிறேனென்று கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம். இந்தக் காலத்தில் அநேக பெரிய மனிதர்களுடைய வீட்டு ஸ்திரீகள் ஐரோப்பிய ஸ்திரீகள் போலப் புருஷர்களுடன் கூடவந்து ஒய்வுக்காக உலாவுவதுண்டு. ஆகையினாற் கேட்க நேர்ந்தது.

காவலாளிகள்:—எங்கள் ஸ்ரீமதி ராதாராணி அவ்விதக் கெட்ட நடவடிக்கை உள்ளவளல்லள். புருஷர்களின் எதிராகவாவது வெளியிலாவது வருவதில்லை. இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பெரிய மனிதன் அங்கிருந்து இராதாராணியின் இல்லத்தை நோக்கிச் சென்று அதன் அந்தப்புரத்திற் பிரவேசித்தான்.

தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர்.

கவனிக்குங்கால் இதைவிடச் சகித்தற்கரிய கொடுந்துன்பம் பெண்ணின் தந்தை தாயார்க்கிலே. இத்தகைய இடர்ப்பாட்டைக் கட்டுப்பாட்டிற்கஞ்சி எவ்வாறு தாங்குவது? பிதாவின் துன்பமே இவ்வளவு கொடிதாயின் அத்தகைய விவாகபந்தத்திற்குட்பட்டுத் தன் வாழ்நாள் முழுமையையும் கவலையென்னும் கறையானுக்கு இரையாக்கப்பிறந்த அக்கன்னிகையின் சீலமையும் வாழ்க்கைநலனும் எவ்வளவு கைப்புள்ளனவாகுமென்பதை எடுத்தியம்பவும் வேண்டுமோ? இதை நன்குணர்ந்தே பிரஸ்தாப ஐயரவர்களின் குமாரத்தி தான் தகுந்தவரன் கிடையாவிடில் ஆயுள்முழுதையும் ஔவைபோலிருந்து கழிப்பதல்லாது அவிவேகியை மணப்பதில்லை யென்றும், முதியோர் இக்கொள்கைக்கிணங்காது பலாத்காரமாய்த் தன்னை விவாகத்திற்கு உட்படுத்தினல் தனக்கே தேகநாசம் விளைவதில் தடையில்லை யென்றும், துணிந்து கூறுவதாகவும் தெரிகின்றது.

அறிஞர்காள்! இத்தகைய அறிவுள்ள வயதேறிய பெண்களைச் சிறிதும் இரக்கமின்றிச் (சுக போஜனதி தாம்பூலங்களைத் தவிர வேறுவித சம்பந்தமும் கவலையும் இலாத) சுற்றத்தார்க்கஞ்சிப் பாழ்ங்கூபத்தில் தள்ளுவதுபோலும் ஒரு பாமரனுக்குப் பாணிக்கிரகணம் புரிந்து பெற்றவர்கள் தம் கடமையைக் கழித்துக் கொள்வதிலும் நயவஞ்சமும் மிகக் கொடுமையும் வேறுண்டோ? இத்தகைய செய்கையினுற் கொடுநரகம் சம்பவிக்குமென யுக்தி வாயிலாய் நோக்குங்கால் நடுநிலையுடையோர் கூசாது புகலலாம்.

விவாகத்தின் பொறுப்பும் கருத்தும் இன்ன வென்பதே யறிந்துகொள்ள வயதுவராத இளஞ் சிறுமிகளைப் பெற்றோர் தங்களிச்சையின்வழி முன் பின் யோசியாமல் எவ்வகைப் பொருத்தத்தையும் எதிர்பாராது வயதேறப் பெற்ற ஒரு கிழமகற்கோ? அல்லது குணக்கேடற்கோ? அங்கவீனற்கோ? கட்டித் தொலைப்பதாகிய பால விவாக மென்னும் பாதக விவாகத்தைக் காட்டிலும், வயது வந்தவர்களாய், விவாக பந்தத்தின் பொறுப் பித்தன்மையதென வுய்த்துணர்ந்தவர்களாய்ப் பலவகையான பேரெண்ணங்களை ஊமர்கண்ட கனுப் போல் உட்கொண்டவர்களாய் விளங்கும் பெதும்பைப் பருவம்பெற்று முதிர்ந்த தகுந்த கன்னிகைகளை, அக்கன்னிகைகளின் கருத்திற்கு நேர்முரணுகத் தகாத பேதைமைப் புதல்வர்க்கு மணம் புரிந்தளித்தல் அறக்கொடிதுகாண்! அறக்கொடிதுகாண்!!

இவ்வாறு கட்டாயத்தின்பேரில் ஒரு பெண்மணியை விருப்பமெய்தாதவொருவற்கு உட்படுத்துவதற்கும் முன் மொகலாய மன்னர்கள் நந்தேயத்தையாண்ட காலத்து அவர்களுட் சிற்சிலர் செய்ததாக நாம் கேட்கும் குரூரச் செய்கைகட்கும் யாது பேதம்?

பால விவாகத்தைத் தடுப்பது எத்தகை இன்றி யமையாததோ அத்தகை அருங்கடனே இப்பலவந்தவிவாகத்தடுத்தலுமாகும். பாலவிவாகத்தினல் நேரும்

நஷ்டங்களுள் முதன்மையானதாகிய பாலவிதந்துக்களின் அபிவிருத்தியி னல் எத்தகைய சீர்க்கேடுகளும் ஒழுக்க வழுவுதலும் மானத் தாழ்வுகளும் நந் தேசத்தில் சம்பவிக்கின்றனவோ, அத்தகைய சம்பவங்கள் யோக்கியதையற்ற கணவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட யோக்கியதையுள்ள பெண்களாலும் விளையத் தடையில்லை. அவர்கட்கும் இவர்கட்கும் பகிர்முகத்தோற்றததின் பேதமே யன்றி அந்தர்முகத்தில் ஒன்றுதான். கணவ னில்லாதவர்கள் துன்பத்தினும் அவிவேகக் கணவனையடைந்து மனவொற்றுமையில்லாது மறுகும் மங்கைய ரின் துன்பம் எண்மடங்கதிகமே.

"கொள்ளும்போதே குருடு" என்பதுபோற் கொடுக்கும்போதே குறை மனதாய்க்கொடுக்கும் பெண்களின் மனப்போக்குப் பின்னர் யாதாமென்பது கவனிக்கத்தக்க விடயமாகவும், அதனை யெண்ணிப்பாராது மேல்விளைவு யாதாயினுமாகுக வெனுங் கருத்தொன்றே மேற்கொண்டு காரியத்தை முடிப்ப தில் யாதுபயன்? இத்தகைய உள்ளூழல்கள் விளையவொட்டாமற் றடுப்பதில் நாகரிகத்தினையுடைய சிலராவது முயல்வது தவறாப்பெருங்கடனன்றோ?

பெண்ணையீன்றவன் பொருளற்றவனாயிருக்குங் காரணத்தைக்கொண்டே தக்கவரனைப் பெற்றவர்கள் மணம்புரிந்துகொள்ள முன்வருவதில்லை யென்று விலகினல் அதற்கஞ்சித் தகுந்த சிறப்பமைந்தபெண்ணைத் தகுதியில்லாத ஒரு வற்காவது (மங்கைப்பருவமென்னும் தடைக்கஞ்சித்) தொலைத்துவிடுவது என் னநியாயம்? பொருளில்லாமையால் தக்க வரனையடைய விதியில்லாத பெண் களை மங்கைப்பருவம் என்னும் தடைக்குட்படுத்தாது பிறகு தக்கவரன்கிடைக் கையில் ஏனே மணம்புரிவித்தல் கூடாது? முற்காலத்தில் தீமையென்று விலக்கப்பட்ட பல அடாத வழக்கங்களையெல்லாம் தற்காலத்தோர் சிலர் எவரது அனுமதியையும் விரும்பாமற் புரியத்தலைப்பட்டு வரவில்லையா?

முதல் வருணத்தினர் என்னும் உயர்வைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்கு இன்றியமையாததாய்த் தொன்றுதொட்டு நம்மவரால் அநுசரிக்கப்பட்டுவரும் போஜனுதி அம்சங்களிலும் சமரசமார்க்கத்தைத் தழுவி மேன்மைப்பட வேண் டுமென வெளிவந்து புகலும் சிலரது நோக்கங்களை நோக்கப் பின்னர் பெருந் தீங்கை விளைக்கத்தக்கதாயும், மனச்சான்றிற்கு விரோதமாயும், பாபமற்ற தாயும் உள்ள இப்பலவந்தவிவாகத்தைத் தடுப்பது எத்துணைக் கடமையும் சிறப்பும் தூய்மையும் நன்மையும் உடையதென்பது பார்ப்பனராய்த் தோன்றிய எவர்கட்கும் அறிவிற் சிறந்த பிறர்க்கும் விளங்காமற் போகா. ஆதலின் பருவம் வந்தாலென்செய்வதென்னும் பயத்தைக் கைவிட்டுப் பிரஸ்தாபப் பெண்ணை யொத்த தீர்க்க யோசனையுள்ள பெண்களை வைத்திருப்பவர்களில் இரண் டொருவராவது அமைதியுடனிருந்து பெண்ணின் மனத்திற்கிணங்கிய மண மகன் கிடைத்தபோது மணம்புரிவிக்கத் துணிந்து முன்னிற்கவேண்டும். அவ்வாறு முன்னிற்பவர்களை இனத்திற் சிலராவது இகழாதேற்கவும் வேண்

டும். இவ்வாறு நன்மையை யுய்த்துணர்ந்து நம்மவர்கள் ஒரு சாதக விதியை ஏற்படுத்திக் கொள்ளா தொழிவது சிறிதும் பெருமதியாகாது.

காக்கைப் பொன்னிற்கும் இரத்தினக் கல்லிற்கும் எவ்வளவு பொருத்தமோ அவ்வளவுபொருத்தந்தானும் இப்பலவந்தவிவாக தம்பதிகட்கில்லையென்பது தேற்றம். முற்காலத்திலும் இத்தகைய பலவந்தவிவாகம் நடந்துவந்ததாகத் தெரியவில்லை.

அசலாம்பிகை யம்மை.

CORRESPONDENCE.

கடிதம்.

I. நன்னூற் காண்டிகையுரை.

கனம்பொருந்திய திருவல்லிக்கேணி **வை-மு - சடகோபராமாநுஜாசாரியரா**லும் திருத்தப்பட்ட நன்னூற் காண்டிகையுரையில் சில இழுக்கும் கண்டனம். இயற்றமிழ்நூலுள் அச்சிலவும் கூடாவாகலின் அவையிற்றை யீண்டு எடுத்துக்காட்டுதும் :—

(1) வைச்ச வச்ச, பைய பய-இவைபோலியுளடங்கா, செய்யுள் விகாரங்களுள் அடங்கும்.

(2) ஐந்து அஞ்சு என்றபோலியில் ஐகாரம் அகரமாதல், 'அம்முனிகர' மென்றதன்கீழ் உரைத்தவற்றுள் அடங்குமன்றோ ?

(3) இளமை பழமை யென்பதே இயற்கைப் பெயராம். அவை 'ஈறு போத'லென்ற சூத்திரத்துள் இனையவும் என்ற விதப்புக்கிளவியான் இடை அகரம் ஐயாகி இளையர் பழையர் எனவாம். இங்ஙனம் செந்நெறி யிருப்பப் போலிச் சூத்திரத்தால் இளமை பழைமையென எங்ஙனம் கூறலாம்?

(4) நேசம் நேயம், கசம் கயம், எனவாம். நேயம் நேசம் கயம் கசம் என எங்ஙனமாகும் ? அங்ஙனமாதலைக் காசா காயா, இசைதல் இயைதல், வைசாகி வையாசி, ஈசல் ஈயல், என்பவற்றானும் உணர்க.

(5) கு இன், 'எல்லையின்னும்', 'இன்னென வரூஉம்' என்றபடி இன், ஐந்தாவதற்குச் சிறப்புடை யுருபேனும் முறையின் வைப்பெனும் அழகுபட அனுவதியாது "ஐந்தாவதனுருபில்லு மின்னு" மென்றார், மேலே "அஃகிய இ உ என்றதுபோல்" இன்னும் இல்லுமென ஏன் அமைப்பான் வேண்டும் ?

(6) மாசிலனுதல் - தல்விகுதியன்று ; அல்விகுதியேயாம். மாசிலனுகல் எனின் வியங்கோட்குக் கல்விகுதியும் உண்டாம் போலும்.

(7) 'பஞ்சிதன் சொல்லா' என்பதில் பஞ்சு என்பதே இயற்கைப் பெயர் பஞ்சியெனல் கூடாது.

(8) முற்றாய்தச்சூத்திரத்தின் கீழ் ஆய்த வெழுத்தென்பதற்கு ஆய்தம் போலெனக் கருவிப்பொருள் கூறுகின்றார். அதற்கு அதுதான் பொருளோ?

வேறுபொருள் இன்றே ? அடுப்புப்போறலின் அடுப்பெழுத்தென அதற்கு மற்றொரு பெயர் வரும்போலும்.

(9) 'அ ஆ உ ஊ ஒ ஔ யம் முதல்' என்ற சிறப்பு விதியில் யோகம் என உதாரணங் காட்டினர். 'ரவ்விற்கம்முதல்' என்றதன்கீழ் உயோகம் என உதாரணங்காட்டினர். 'இ ஈ ஐ வழி' யென்ற சூத்திரத்தின்படி இவன் என்பதை இயன் எனவும் எழுதுவர்.

(10) வியங்கோள் மரியாதையாக ஏவும் ஏவலெனச் சிற்றிலக்கணங்களும் கூறும். அதன்கண் அப்பொருள் அமைந்து கிடத்தலின் ; வியம் எனினும் ஒருமை யெனினுமொக்கும். வியச்சொற்கு ஏவற்பொருள் கூடின் ஏவலென வேறுகூறுதல் மிகைபடக் கூறலாம். ஏவற்கும் வியங்கோட்கும் பெரிதும் வேறுபாடிருத்தலைக் காணாராயினர்.

(11) 'ஆமா கோனவ் வணையவும் பெறுமே' என்றதன்கீழ் ஊ, ஊன் எனக்கூறுவார் கூற்றுப்பொருந்திலது எனப்பல கூறினர். நன்று! 'உயிர் மவிலாறும்' என்ற சூத்திரத்தினும், 'ஊவெ னொருபெயர் ஆவொடு சிவணும், நெட்டெழுத் தேழே யோரெழுத் தொருமொழி' என்ற தொல்காப்பியச்சூத்திரத்தினும், ஊன்குயினென முறையின் வைத்துக்கூறுது 'குயினூன் வேற்றுமைக் கண்ணு மியல்பே' யென்ற சார்ச்சிக் கூற்றினும் இவர்க்கு வேறு சான்று என்னைவேண்டும்? ஊன் இயற்கைமொழியன்று என்பதை 'ஊத்தை' 'ஊத்தைப்பிணம்' என்பவற்றானும் தெளிக.

(12) 'மரப்பெயர் முன்ன ரினமெல் லெழுத்து, வரப்பெறு னவுமுள வேற்றுமை வழியே:' ஈண்டுப் பெறுநவும் எனின் நேர் என்றார். ந், காலங் காட்டா விடைநிலையாதலின் காலங்காட்டு மிடைநிலைபெற்ற வினைபோல மறைப்பொருள் தரவல்லதோ ?

(13) 'மக்கள் தேவர் நரக ருயர்திணை': ஈண்டும் நாகரென இருக்கின்றேரெனத் துணிந்தார். நரகராவார் யாவர் ? நாகராவார் யாவர் ?

(14) 'மெய்க ளகரமும்' என்றதன்கீழ் அஃகேனம் என்பதிற் கேனம் சாரியையெனக் கூறினர். குன்ற முதலியன சாரியை தவிர்ந்து நிற்பான்போல அஃது நிற்றல் கூடுமோ?

(15) போலிச்சூத்திரத்திற் கூறுதன கூறினர். மறம், மறல், திறம், திறல், என்பன தனித்தனிப் பலபொருள் ஒரு சொல்லாம். மறம், திறம், என்பன மறல், திறல, எனப்போலியாயின் 'அகம் அகன், நலம் நலன்' என்பன பொருளொத்து நிற்றல்போல் நிற்றல் கூடுமோ ? திறம்திறன், திறம் திறல், என ஒரு சொல்லே இருவகைப் போலிபெறுமாறெங்ஙனம் ?

(16) 'சாவவென்' என்னும் ஒருமொழிச்சிறப்புச்சூத்திரத்தின்கீழ் நன்றுப்படித்தான் போல்வதும் பொருந்துமென வுரைத்தார். 'ஒருமொழி மூவழிக்குறைதலுமனைத்தே' என்பது நின்று பயனின்மையோ மிகைபடக் கூறலோ ? என்னை?

(17) 'நடவாமடிசி' யென்றதன் கீழ்ச் சீத்தான் பொருநினன் என்பவற்றுக்கு முறையே சீவினன், பொருந்தினன் எனப் பொருள் காட்டினர்.

கோழிசீக்கும், நிலவு சீக்கும், பொருநர், பொருநுதல், என்பவற்றுக்கும் அப் பொருளேயோ ?

(18) அச்சூத்திரத்தின்கீழ் வௌவினன் வவ்வினன்; 'அம்முனிகரம்' என்றதன்கீழ் வௌவினன் வவ்வினன் என்றார். நேர்நேர் என்றவர் இதனை நோக்காமே போயது என்னை ?

(19) ஞண்டு ஞெண்டு என மொழிமுதல் அகரத்துக்கு எகரம்போலியா மெனச் சொல்லினர். 'ஆ எ ஒ எனு மூவுயிர் ஞகாரத்துரிய' என்ற தொல்காப் பியச் சூத்திரத்துக்கு நச்சினார்க்கினியர் எகரத்துக்கு 'ஞெண்டு' என்றார். அதுபோலியாமாறென்னை ?

(20) அந்தோ, ஹந்த என்பதின் திரிபாயின் அக்கோ, அச்சோ அத்தோ அன்னோ ஐயோ என்பவை யெதன்திரிபாகும்?

கறசைகிழார்.

II. திருவள்ளுவர்.

ஐயன்மீர் !

சின்னாண் முன்னர்யான் சென்னைக்குப் போந்தகாலத்து இராஜதானிக் கலாசாலையிற் கூடியதோர் பொதுஜன சபையில் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, **செல்வகேசவ ராயமுதலியாரவர்கள், எம். ஏ.,** "திருவள்ளுவர்" என்னுந் தலைப்பெயரிட் டோதிய வியாசத்தின்கண் திருக்குறளின் அரசியலில்

"படைகுடி கூழமைச்சு நட்பர ணாறு
மூடையா னரசரு ளேறு"

என்னுங்குறளிற் குடி யென்னும் பதத்திற்குப்பரிமேலழகியார் "குடியென் றது அதனையுடைய நாட்டினை" யென வுரைகூறியிருத்தல் ஆசிரியர் கருத் தோடு முரணுமெனக் கூறினார். திருவள்ளுவமாலையில்

"அரசிய லவையந் தமைச்சிய லீரைந்
துருவ லரணிரண்டொன் றொண்கூ—ழிருவிய
திண்படை நட்புப் பதினேழ் குடிபதின்மூன்
றெண்பொரு ளேழா மிவை"

என்னும் பொருட்பாலின் உறுப்பியல்களைக் கூறும் **போக்கியார்** செய்யுளிற் குடி பதின்மூன்றெனக் கூறியிருத்தலானும் ஒழிபியலிலுள்ள பதின்மூன்றதிகார மும் குடிகளின் பொதுவிலக்கணங்களையுஞ் சிறப்பிலக்கணங்களையும் கூறுத லானும், அரசற்குக் குடி யின்றியமையாவங்கங்களு ளொன்று மாதலின் ஆசிரி யர் திருவள்ளுவனார் சிறப்பு வகையாற் குடிமையைக் கூறவுன்னி இறுதிக்கண் வைத்துக் **குடியியல்** எனவே கூறியிருத்தல் வேண்டு மெனவும்' பரிமேலழகி யார் உரை யெழுதுங் காலத்துத் தங்கருத்திற் இயைய **ஒழிபியல்** எனத்திருத் தியிருத்தல் வேண்டுமெனவுங் காரணங் காட்டினார்.

அரசற்கின்றியமையாததாய குடியினை அங்கவியலுட்கூறாது தனித்து க்கூறி அங்கவியலில் நாட்டினை மொழிதல் தாம் இன்னின்னவற்றை யிவ்விய

லுட் கூறுதுமென வியம்பியதனெடு முரணி மற்றென்றுவிரித்தலாகு மாதலானும், அமைச்சு குடி'யரண் முதலாயவேனைய வுறுப்புக்கள் பொருந்தப் பெறினும்

> "நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
> நாட வளந்தரு நாடு"

என்னுங் குறட்கேற்பத் தன்னகத்து வாழுநர்க்குச் செல்வத்தினைத் தேடாது தருவதே நாடாதலான் அத்தகைய நாடொன்றில்லாதான் அரசனுகானுதலானும், நாடொன் றில்லாவிடத்துக் குடிகளிருத்தலியலா தாதலானும் ஆசிரியர் கருத்து அற்றன்றென மறுக்க.

அற்றேல், போக்கியார் நூலரங்கேற்றிய காலத்திருந்தாரு ளொருவரன்றே? அரண் ஒரதிகாரத்தானும், நாடு ஒரதிகாரத்தானும் நூலிற் கூறப்பட்டிருப்ப அரணிரண்டென்ற தென்னையோவெனின், அரசற்கு நாடே பேரரணுதலானும் அவ்வரணில்லாவிடத்துச் சிற்றரணிருப்பினும் பயனில்லையாதலானும், 'அரண்' எனவாசிரியர் கூறியது பேரரணுகிய நாட்டின் ஒருறுப்பேயாமாதலானும், அக்கருத்தினை யுட்கொண்டே போக்கியார் அரணிரண்டென நாட்டினையும் அரணினையும் பொதுப்படக் கூறினரென்க.

அற்றேல், இறுதிக்கணுள்ள பதின்மூன்றதிகாரத்தையும், ஆசிரியர் ஒழிபியலி லடக்கியிருப்பப் போக்கியார் குடிபதின்மூன்றெனக் கூறியதென்னையோவெனின், அரசற் கின்றியமையாதனவற்றை யங்கவியலுட்கூறி அத்துணைச்சிறப்பிலதும் குடிகளையே குறித்ததுமாய குடிமை முதலியவற்றைக் கடையில் வைத்தொழிபியலெனப் பெயரிட்டனரே யன்றி மற்றன்று. போக்கியார் ஒழிபியலைக் குடியியலென்றது அவ்வியலின் றொடக்கத்துத் குடிமையை யாசிரியர் கூறியிருத்தலான் முதன்மைபற்றிக் குடி பதின்மூன்றென்றூரெனல் வேண்டும்.

இவ்வாறு கொள்ளாது ஆசிரியர் பரிமேலழகியார் உரையிற் "குற்றங் காண்டல் தகுதியுடைத்தன்றும். மற்றும் ஆசிரியர் கருத்தினை யுள்ளவாறே தெரித்திருத்தலானன்றே ஏனையோருரையிற் பரிமேலழகியாருரையே சிறப்புடைத்தென வான்றோராற் கொள்ளப்பட்டதூஉம்?

ஜக்கராஜ™. ப - வாசுதேவையபந்துலு.

EDITORIAL NOTES.
பத்திராதிபர் குறிப்புக்கள்.

நன்றியறியாமை :—இஃது உய்தி யில்லதோர் பெருங்குற்றமாக நம்மவர்களாற் கருதப்படுகின்றது. "எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு" என்றார் **திருவள்ளுவனரும்**. எனினும் இஃது ஒருவகைச் சோர்வெனவே நாம் கருதுதல் வேண்டும். மிக்கவன்மையுடையார் நன்றியறியாதவராயினமை யாம் என்றும் எங்கும் அறிந்திலேம். ஆகவே நன்றியறியாதவர் மாட்டும் யாம் கண்ணோட்டமுடையராதல் நமது கடப்பாடுகளுளொன்றும்.

கல்விப்பயிற்சி:—மக்களைப் பூரண வாழ்க்கைக்குத் தகுதியுடையவராக் குதலே கல்விப்பயிற்சியின் முழுநோக்கமாம். முதற்கண், வாழ்க்கைத் தொழில் நடத்துவதற்கு ஏற்புடையனுதல் தனக்குரிய கடமையாம்; ஆயினும் அஃது இறுதியிற் பிறர்க்குரியதோர்க் கடமையுமாகின்றது. ஆதலின், தனக்கும் பிறர்க்கும் ஒத்ததோர் கடமையை முடிக்கவல்லது நேரியகல்வி பயிற்சியாம். அறிவுடையராய்க் காலங்கழித்தல் இவ்வாறென்றுணர்தல் கல்விப்பயிற்சியின் இரகசியங்களு ளொன்றும். மனிதன்முன்னுக்கு வந்ததெல்லாம் தற்பயிற் சியாலேயே. நூற்படிப்பெல்லாம் பிறரைக்கொண்டு காண்டேலேயாம். அஃ தாவது தன்னுடைய ஆற்றல்களைக்கொண்டு நேரே கண்டறிதலை விடுத்துப் பிறருடைய ஆற்றல்களைக்கொண்டு, தலைசுற்றி மூக்குத் தொட்டகதையாய்க் கண்டறிதலாம். 'கற்றலிற் கேட்டலே நன்று' என்பதும் இதுபற்றியன்றே? படிப்பு விஷயங்களில் ஏகரீதி கேடு விளைக்கற்பாற்றே. மக்களையடித்துக் கலைபயிற்றுதல் தமக்கு அவர்கண்மீதுள்ள அன்பினுன்மட்டுமென்று. மற்று உய்த்துணரு மிடத்துத் தமக்கு அதிகாரத்தின்மீதுள்ள ஆசையினுலாம்.

ஒழுக்கவிதிகள்:—ஒழுங்கற்ற நிலைமைகளில் வாழ ஒருவரும் விரும்பலா காது; எனினுந் தற்செயலாய் ஒருவன் அவற்றின்கண் அகப்பட்டுக்கொண்டா னுயின், அவைகள் அவன் குணத்தைப் பரிசோதித்து அவன் இவ்வளவு உறு திப்பாடுடையான் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒருவனுக்குப்பிறரிடத்து அன்பு நிகழாதாயின், முகமனுரைவழக்காதல் அவன் கற்றுக்கோடல் வேண் டும்; அல்லாக்கால் அவன் மேற்கொண்டன கைகூடுதலரிது. பிறர் தம்மை நிந்திக்குமிடத்து ஒருவருக்கும் அதனை யெதிர்த்து நிற்றலாதல் அதற்கு நியா யஞ்சொல்லுதலாதல் இயலாது; மற்று, ஒவ்வொருவரும் அதனைப் பொருட்படு த்தாது புறக்கணிப்பராயின் அதுதானே அடங்கிவிடும். மக்கள் உண்மையாள ராயிருத்தல் கூடும்; மற்று நடுவுநிலைமையாளராயிருத்தலரிது; ஆயினும் ஒவ் வொருவருந் தம்மாலியன்ற மட்டும் நடுவுநிலைமை குன்றுதிருக்க முயல்வா ராக.

புலவர்களியல்பு :— பெரும்பாலும் நந்தமிழ்மொழிக்கண், புலவர்களா வார் பிறர்கூற்றை மறுக்கு மிடத்து நிந்தைச் சொற்புணர்த்தெழுதுகின்றனர்; அன்னுர் ஒருவன் தமக்குத் தவறுசெய்கின்றன னென நினைத்தால், உடனே அவனைத்தமது ஜன்மவிரோதியாகக் கருதி யொழுகுகின்றனர். மற்று, தம் பெருமை தாமறியாப் புலவர்கள் பலர் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன ரென்ப தும் மெய்யன்றே?

மக்களியல்பு:—ஒவ்வொருவரும் பிறருக்குச்சமானராதற்கண வரம்பு கடந்த விருப்பங்கொள்ளாரெனில் இப்பொழுது இருப்பதனினும் மிக்கநல் லுணர்ச்சி மக்களுக்குள் ஏற்படும்; அஃதாவது ஒருவரை யொருவர் இன்னும் மிக நன்குய் அறிவார்கள். எனவே சிறப்புடைய மக்களே மற்றையோரினுஞ் சிறிது தாழ்நிலையிலுள்ளவராகின்றனர். அவரினிழிந்தார் அவருக்குச்சமானரா தற்கு எப்பொழுது அமயம் வாய்க்கு மென்று எதிர்பார்த்து நிற்றலி னென்க. இவ்வுலகின்கண் ஒருவரை யொருவர் கண்டக்கால் அவரை அறிந்து கோடல் அத்துணைச் சிறப்புடைய விஷயமாக மதிக்கப்படுகின்றிலது; மற்று அதுபோ ழ்து தமக்கு முன்னிற்பாரினுந் தாமிக்க வல்லாளராகத் தோற்றுதலே விஷய மாக மதிக்கப்படுகின்றது. வெளியிட்டுரைத்தாற் பிறருக்குத்துன்பந்தரவல்லது எதுவாயினும் ஒவ்வொருவருக்கும் இயற்கையாக வுண்டு. ஆதலின் அது பிற

ர்க்குப் புலனுகாத வாறு ஒழுகுதல் ஒவ்வொருவருக்கும் உற்றதோர் கடன் பாடாகின்றது. என்னே இக்கர வொழுக்கம்! ஒவ்வொருவனுந் தனது யாக்கை நிலையையாயினும் ஒழுக்கநிலையையாயினும் பற்றிச் சிறிதளவு சிந்திப்பானுயின், அவன்தன்னை நே யாளி யெனவே பெரும்பாலுங் காண்கின்றுன். அங்ஙனங் கண்டவுடனே அந்நோய் நீக்கும் வழியை நாடுதல் வேண்டாவோ? விருப்பமிருந்தால் வேண்டிய வழியும் ஏற்படுமென்றே? தான்மெய்யெனக்கண்டுணர்ந்ததைச் சாதித்து முடிப்பதற்கு வேண்டிய வன்மை ஒவ்வொருவனுமுடையான். வீண் தற்புகழ்ச்சியின் நாற்றம் ஜனங்களுடைய மூக்கைத் தொளைப்பதாகப்பலர் சொல்லுகின்றனர். அஃது அங்ஙனமாயினும் ஆகலாம்; ஆனுற் பிறர்செய்யும் அவியூய நிந்தையினின்றும் புறப்படும் நாற்றத்திற்கோ ஜனங்களுக்கு மூக்கேயில்லை. சில சாமர்த்திய முள்ள இளைஞர்கள் பிறர்கண்டவுண்மைகளைத் தாம் எடுத்து வழங்குமிடத்து அவற்றை அப்பிறர் கண்டனவென ஒத்துக்கோடற்கு நாணுதலெவனே? அங்ஙனம் ஒத்துக்கோடலால் தமது சுதந்திர யூதத்திற்கு ஓரிழுக்காமென அன்னுர் கருதுகின்றனர் போலும்! தவறனைத்தினும் இது மிக்க மூடத்தனமானதன்றே?

தவற்றினும் உண்மையுண்டு:—தீயபொருள்களினும் நன்மைப்பண்பு சிறிதுண்டு. உற்று நோக்கினுல் இதிலுள்ள வுண்மை யாவருக்குந் தெற்றெனப் புலப்படும். "கேட்டினு முண்டோருறுதி" யென்றுர் **திருவள்ளுவனுரும்**. இவ்வாறே தவற்றினுமுண்டாலோருண்மை. இக்கூற்றைப்பொதுப்படப் பல்லோரும் ஒத்துக்கொள்கின்றனராகவும், சில்லோரே இதனை ஞாபகத்தில் வைத்து நடப்பவர். ஏன் சில்லோர்? ஒருவருமில்லை யென்று துணிந்துரைத்தாலும் பிழையில்லை. ஏனெனில், பிறர்பக்கங்களையாராய்ந்து தம்பக்கங்களை நிறுவும்போது ஒருவரேனும் மேற்போந்த வாக்கியத்தினுண்மையை மறவாது கொண்டு நடக்கின்றுரல்லர். அந்தோ! எளியமக்கள்! என்செயவல்லர்! பிறர் கொள்கைகளைப் பூர்வபக்ஷம் பண்ணித் தங்கொள்கைகளைச் சித்தாந்தப்படுத்துகின்றவுஷ்ணத்தில் அதனை மறந்துவிடுகின்றனர்! ஆகவே யாவரும் அதனை யடிக்கடி சிந்தனைசெய்து அதற்குத்தக ஒழுகுவாராக.

சென்னைச் சர்வகலாசாலைப் பிரவேச பரீக்ஷை:—இவ்வருஷம் நிகழும் டிசம்பர்மீ 2உ முதல் தொடங்கி நடந்த இப்பரீக்ஷையிற் சென்னையிலும் நெல்லூரிலும் பரீக்ஷிக்கப்பட்ட மாணுக்கர்களுட் சிலருக்குப் பலவினுப்பத்திரங்களின் உணர்ச்சி முன்னரே யேற்பட்டுளதென்று ஐயுற்று விசாரித்தவிடத்து அவ்வையப்பாடு நிச்சயமேயாயிற்று. அந்தோ! இவ்வாறு வினுப்பத்திரங்கள் குறித்த காலத்திற்கு முன்னரே வெளிப்படுதல் எவ்வழியாகவோ? அதனையின்னும் நன்ருக உணர்ந்தபாடில்லை. அம்மாணுக்கர்கட்கு மறுபரீக்ஷையொன்று நிச்சயமாய் நிகழுமென்பது தேற்றம். என்னே மாணுக்கர் தம் விதி! தங்கள் கேட்டைக் கருதியேனும் மாணுக்கர்கள் இனித் தீவழிவிடுத்து நல்வழி நாடுவாராக.

பிழைதிருத்தம்:—இச்சஞ்சிகையிற் **கடன்கோடலென்னும்** விஷயத்தின்கண் 175-ஆம் பக்கத்தில் ஈற்றயலடியில் உள்ள 'மூதாட்டியின்' என்றதனை 'மூதாளரின்' என்று திருத்திப்படிக்க.

Specimens of RUBBER STAMPS

MANUFACTURED BY **THOMPSON & CO.,**

The City Rubber Stamp Makers, Broadway, Madras.

No. 313—Rs. 2-8-0.

No. 303—Rs. 2-8-0.

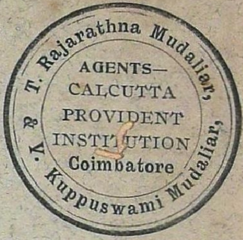

No. 314—Rs. 2-8-0.

No. 309—Rs. 2-0-0.

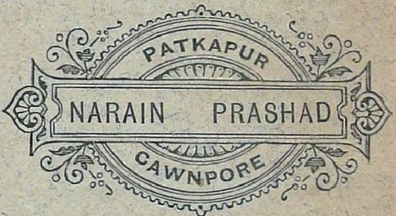

No. 300—Rs. 3-0-0.

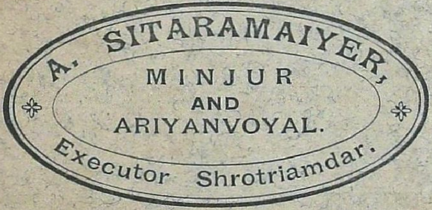

No. 304—Rs. 3-8-0.

No. 302—Rs. 2-0-0.

No. 306—Rs. 3-0-0.

ஒவ்வொரு டைரியிலும் நமது சக்கரவர்த்தியினுடைய உருவப் படம் மிக நேர்த்தியாய் அச்சிட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தாம்ஸன் அண்டு கம்பெனியார்

மினெர்வா டைரிகள்.

அடுத்துவரும் 1902௵த்துக்கு அதிக உபயோகமான சிறந்த விஷயங்களடங்கிய டைரிகள் விற்பனைக்குத் தயாராக விருக்கின்றன.

நெ. 1. ஆறுவித பாஷைகளில் அச்சிடப்பட்ட மினெர்வா பாக்கெட் டைரி 3 அங்குல அகலமும் $4\frac{1}{4}$ அங்குலநீளமும் உள்ளது. 0 4 0

2. ஷை ஷை மடிப்பு உள்ளதும் பென்சல் வைக்கப்பட்டதுமான பாக்கெட் டைரி 0 6 0

3. அதிக உபயோகமுள்ளதும் அவசியமான விஷயங்களடங்கியதும் 8 - அங்குல நீளமும் 5 - அங்குல அகலமும் உள்ளது. 0 12 0

3. ஷை பக்கங்களுக்கிடையில் பிளாட்டிங் பேபர் வைத்தது 1 0 0

4. அதிக உபயோகமும் அவசியமுள்ளதுமான விஷயங்களுடையதும் 10 - அங்குல நீளமும் 8 - அங்குல அகலமுமுள்ளதும் பக்கங்களுக்கிடையில் பிளாட்டிங் பேபர் வைத்தது. 1 2 0

5. பூல்ஸ்காப் கடித அளவில் அச்சிடப்பட்டு நேர்த்தியாய்ப் பயிண்டு செய்யப்பட்டதும் அதிக உபயோகமும் அவசியமுமான விஷயங்கள் அடங்கியதும் 13-அங்குல நீளமும் 8-அங்குல அகலமும் உள்ளதும் பக்கங்களுக்கிடையில் பிளாட்டிங் பேபர் வைத்தது. 1 4 0

மேற்கண்ட டைரிகளில் 1-வது 2-வது நெம்பர் டைரிகள் இங்கிலீஷ், தமிழ், தெலுங்கு, துலுக்கு, மலையாளம், கன்னடம் இந்த ஆறுவித பாஷைகளில் தேதிகள் அச்சிட்டிருப்பதோடும் இங்கிலீஷ், தமிழ், தெலுங்கு பாஷைகளில் பஞ்சாங்கம், 12-மாதத்து ராசி சக்கரம், அமிர்தயோகம் யோகினிநிலை, மகர சங்கராந்தி, ஆலயதரிசனம், ஆபரணம் அணிதல், ஆருடத்திற்கு, ஆந்தைக்காதல், உபநயனத்திற்கு, உழவுசெய்ய, எதிர்கொள்ளுதலிவை நன்மை தீமை யறியும் பயன், கருட தரிசனம், இராகுகாலம், கரிநாள், காது குத்தும் நாள், கிருகப்பிரவேசம், கோடியுடுத்தல், சீமந்தம், சௌளரம், திக்குத்தும்பல், தேதிமழை, நிஷேக முகூர்த்தம், பயணஞ்செய்யும் தினம், செய்யாத்தினம், பல்லிவிழும் பலன், கௌரி பஞ்சாங்கம், முதலியவைகளும் அச்சிடப்பட்டிருப்பதனால் இஃது எல்லோருக்கும் சிறந்த உபயோகத்தைக் கொடுக்கும். இதுவரை வெவ்வேறிடங்களில் அச்சிடப்பட்ட டைரிகளைக்காட்டிலும் நூதனமும், அதிக விசேஷமுமான விஷயங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன.

வேண்டுவோர் அடியிற்கண்டவிடத்திற் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

தாம்ஸன் கம்பெனி,
33, பிராட்வே, சென்னை.

PRINTED AT THE "MINERVA" PRESS, BROADWAY, MADRAS.